Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 9 (83) Toukokuu 1932

SISÄLTÖ

1932
Valtion kustannusliike KIRJA
LENINGRADIN OSASTO

UUSIA KIRJOJA

Valtion kustannusliike Kirjan osaston kustannuksella on ilmestynyt alempana mainitut kirjauutuudet:

MAANPUOLUSTUSKIRJALLISUUTTA:

N. Semenov. **Räjähdyttämistyöt.** Sivuja 45, hinta —: 45
Punainen armeija ja laivasto. Sivuja 57, hinta —: 35

OPPIKIRJALLISUUTTA:

B. V. Ignatjev. **Kehitysoppi** (kollektiivitalous-nuorisokoulun kirjoja). Sivuja 87, hinta sid. 1: —

A. Aro. **Maanpinnan historia** (kollektiivitalousnuorisokoulun kirjoja). Siv. 108, sid. 1: 25.

V. Salo ja A. Rautio. **Sosialismin rakentajat** (alakoulun kolmannen vuoden luku- ja työkirja, jälkimm. osa). Siv. 192, sid. 1: 65

POLIITTISTA KIRJALLISUUTTA:

O. V. Kuusinen: Kommunistisen internationalen ja sen **osastojen** tehtävistä (puheita ja kirjoituksia). Siv. 308, sid. 3: 15

T. Antikainen. **Suomen proletariaatin taistelusta.** Siv.. 62, hinta —: 10

Teollisuuden kehitys v. 1931 ja tehtävät v. 1932. (NKP(b):n XVII konferenssi). Sivuja 202, hinta —: 70

Toisesta **viisivuotissuunnitelmasta** (NKP(b):n XVII **konferenssi**) Sivuja 204, hinta —: 65

KAUNOKIRJALLISUUTTA:

N. Pozharski. **Kies.** (Kaukaisen Idän **erikoisarmeija**) Sivuja 161, hinta 1: 25

Ragnar Rusko. **Matti Mittakaava.** Sivuja 59, hinta —: 40

Kevätvyöry (Neuvostoliiton suomenkielisten proletkirjailijain kevätjulkaisu). Sivuja 226, hinta 2: —

Ludvig Kosonen. **Marssimme eteenpäin** (runoja). Siv. 46, hinta —: 35

KOMMUNISTI

№ 9—(93)
v. 1932. Toukokuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD, Harkovskaja 7. V/K KIRJA, puh. 173-11.

Puoluejärjestöjemme järjestöllinen ja kasvatustyö korkealle tasolle

PUOLUEEMME XVII konferenssi, jonka päätökset epäilemättä muodostavat tärkeimmän etapin ihmiskunnan historiassa, asetti puolueen ja maamme työväenluokan suoritettavaksi jättiläismäisen tehtävän — luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen toisella viisivuotiskaudella. Luokkaeroa ja riistäntää synnyttävien syiden täydellinen hävittäminen, kapitalismin jätteiden kitkeminen taloudesta ja ihmisten tietoisuudesta, koko työtätekevän väestön muuttaminen tietoisiksi ja aktiivisiksi luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentajiksi — sellainen on XVII puoluekonferenssin toisen viisivuotissuunnitelman ajaksi asettama p o l i i t t i n e n perustehtävä.

Puolue asetti tämän tehtävän ottaen harkitusti huomioon kaikki ne maassamme sosialismin eduksi tapahtuneet suunnattomat muutokset taloudessa ja luokkavoimain suhteessa, jotka ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana olemme saavuttaneet. Proletariaatin luokkavoima on kasvanut tavattomasti sosialistisen teollisuuden kohoamisen ja kollektivisointiliikkeen nousun perustalla. Päätettyään v. 1931 sosialistisen talouden perustan rakentamisen puolue saattoi esittää toisen viisivuotis suunnitelman tärkeimpänä ja ratkaisevana t a l o u d e l l i s e n a tehtävänä — "koko kansantalouden rekonstruoinnin loppuunsuorittamisen ja uusimman tekniikan mukaisen perustan luomisen kaikille kansantalouden aloille" (NKP(b):n XVII päätöslauselmasta).

Nämä XVII puoluekonferenssin asettamat valtavan suuret historialliset tehtävät voimme ratkaista vain sitkeästi taistellen kapitalismin jätteitä vastaan, säälimättä nujertaen tuhoutuvien kapitalististen ainesten vastarinnan, voittaen porvarilliset ja pikkuporvarilliset ennakkoluulot työtätekevien keskuudessa, tehden väsymättömästi työtä miljoonaisten joukkojen sosialistisesti uudestikasvattamiseksi. Luokattoman yhteiskunnan rakentaminen ja luokkajakoa synnyttävien syiden poistaminen tulee tapahtumaan ei suinkaan luottamalla asiain itsestään kehittymiseen, vaan kärjistyneen luokkataistelun oloissa, jotka vaativat t y ö t ä t e k e v i e n p r o l e t a a r i s e l t a e t u j o u k o l t a e r i k o i s e n s u u r t a j ä r j e s t y n e i s y y t t ä j a a k t i i v i s u u t t a.

Ei proletariaatin diktatuurin heikentäminen, jota yrittävät saarnata jotkut opportunistiset "teoreetikot" (jaarittelut neuvostojen "kuolemisesta" täyskollektivisoinnin oloissa yms), vaan p r o l e t a r i a a t i n d i k t a t u u r i n k a i k i n p u o l i n e n l u j i t t a m i n e n on tehtävä, jonka puolue on nykyisellä etapilla määritellyt luokattoman sosialistisen yhteiskunnan toisella viisivuotiskaudella rakentamisen tärkeimmäksi ehdoksi.

Lenin usein alleviivasi, että proletariaatin diktatuurin, proletaarisen valtion täydellinen kuoleminen on mahdollinen vasta kommunismin korkeimmalla asteella. "Valtio voi kuolla täydellisesti silloin, kun yhteiskunta toteuttaa säännön: "Jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan", ts silloin kun ihmiset siinä määrin tottuvat noudattamaan yhteiselämän perussääntöjä ja kun heidän työnsä tulee olemaan siinä määrin tuottavaa, että he vapaaehtoisesti tulevat tekemään työtä kykyjensä mukaan... Tuotteiden jako ei tule silloin vaatimaan, että yhteiskunnan taholta määriteltäisiin jokaisen saama tuotteiden määrä; jokainen tulee vapaasti ottamaan "tarpeittensa mukaan" (Lenin: Valtio ja vallankumous).

Puolue on työväenluokan poliittinen johtaja, proletariaatin luokkayhdistymisen korkein muoto, johtava perusvoima proletariaatin diktatuurin järjestelmässä. On täysin ilmeistä, että puolueen osuus proletariaatin diktatuurin johtavana voimana toisella viisivuotiskaudella kasvaa.

Lenin usein korosti puolueen erikoista merkitystä proletariaatin etujoukkona, joka kohottaa proletariaatin ja työtätekevien takapajuisempien kerrosten tietoisuutta ja kasvattaa niitä poliittisesti. Lenin osoitti, että tämä puolueen johtava osa on säilytettävä aina kommunismin korkeimmalle asteelle saakka. "Puolueen kieltäminen kommunismin näkökannalta merkitsee hyppäystä kapitalismin romahduksen aatosta (Saksassa) kommunismin ei alimpaan eikä keskimmäiseen, vaan korkeimpaan vaihekauteen", kirjoitti Lenin kritikoidessaan Saksan "vasemmistokommunisteja" (Vasemmistolaisuus lastentautina kommunismissa).

Proletariaatin diktatuurin ja puolueen johtavan osan kaikinpuolinen lujittaminen merkitsee puolueen järjestöllisen ja kasvatustyön entistä laajempaa kehittämistä ja parantamista. XVII puoluekonferenssin päätökset vaativat kymmenmiljoonaisten työtätekevien joukkojen sosialistista uudestikasvattamista, pikkuporvarillisten ennakkoluulojen poiskitkemistä, ne vaativat, että kaupunkien ja maaseudun puoluejärjestöjen on vieläkin laajemmin kehitettävä kasvatustyötään joukkojen keskuudessa ja omissa riveissään. Puolueen järjestöllisen ja joukkoagitatiotyön kaikinpuolisella tehostamisella on nykyisessä etapissa erikoisen tärkeä merkitys ennenkaikkea sentähden, että puolue mobilisoi ja johtaa liikkeeseen suunnattomia joukkoja kaikilla sosialistisen rakennustyön aloilla maaseudulla ja kaupungissa.

Viime vuosina ovat Neuvostoliiton työväenluokan rivit sosialistisen teollisuuden kasvun yhteydessä täydentyneet uusilla miljoonilla. Myöskin suomenkielisen väestön keskuudessa on tapahtunut huomattavaa siirtymistä sosialistisen teollisuuden palvelukseen. Tämä asettaa määrättyjä vaatimuksia. Teollisuusproletariaatin uusien nuorien kaaderien tarvitsee tietysti saada välttämättömät tuotannolliset taidot ja tottumukset, omata tekniikka. Mutta se ei riitä. Heidät on myöskin poliittisesti nostettava proletaaristen yleisvaltiollisten tehtävien ymmärtämisen tasolle, heitä täytyy auttaa saamaan tarpeellinen proletaarinen karaisu, heitä on kasvatettava vallankumouksellisen internationalismin hengessä. Työväenluokan uusien kaaderien, jotka usein ovat vasta äsken tulleet maaseudulta, poliittinen kasvattaminen täytyy olla puoluejärjestöjemme huomion keskuksena.

Uusiaikaisen tekniikan perustalla kehittyvän teollisuuden nousun yhteydessä on ilmaantunut joitakin "teorioita", joiden mukaan konveijeri muka automaattisesti säännöste-

lee kaiken työn ja sosialistinen kilpailu, iskuruus, urakkatyö ja itsekannattavaisuus käy siis tarpeettomaksi. Tämän "teorian" puoltajat eivät ymmärrä sitä, että asian loppukädessä ratkaisee oikea i h m i s t e n j ä r j e s t ä m i n e n, että puolue takaa tuotantovoimien jättiläismäisen kehittymisen ohjautumalla Marxin sanojen mukaan: "Kaikista tuotantovälineistä suurimpana tuotantovoimana esiintyy itse vallankumouksellinen luokka" (F i l o s o f i a n k u r j u u s).

Ihmisten järjestäminen ja tekniikan omaksuminen ratkaisevat menestykset sosialistisessa teollisuudessa. Kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisella lujittamisella on vietävä loppuun saakka sosialistisen maanviljelyksen voitto. Puoluetyön tärkeimpänä tehtävänä nykyisessä etapissa on taistelu tov. Stalinin kuuden historiallisen ehdon käytännöllisesti toteuttamiseksi ja kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellista lujittamista koskevan puolueemme keskuskomitean päätöksen täyttämiseksi.

Viime aikoina on useiden tosiasiain perusteella todettu, ettei läheskään kaikkialla vielä oikein ymmärretä puolue- ja taloudellisen työn välistä suhdetta, kaikkialla ei oikein suoriteta tuotantolaitosten taloudellisen elämän puolueohjausta. Taloudellisten kysymysten konkreettisen johtamisen asemasta puoluejärjestöt monasti ottavat välittömästi huostaansa taloudellisia ja hallinnollisia tehtäviä, rikkovat yksilöpäällikkyyden ja samaan aikaan heikosti tai ei ollenkaan suorittavat puoluejoukkotyötä. Puoluejärjestöjen päiväjärjestys on täynnä juoksevia taloudellisia kysymyksiä, minkä ohella näiden kysymysten käsittelyn ja niiden johdosta tehtyjen päätösten luonne on sellainen, että ne ovat ikäänkuin talouselimien suorittaman käsittelyn ja tekemien päätösten kaksoiskappaleita. Solujen sihteerien työstä kuluu huomattava osa raaka-aineiden tarvikkeiden, työvälineiden yms etsimiseen ja hankkimiseen. Solun sihteerinä on usein itse työnjohtaja, jolla ei milloinkaan riitä aikaa varsinaisen puoluetyön suorittamiseen.

Tällainen puoluejärjestön johtavan osan unohtaminen ja yksilöpäällikkyyden periaatteen rikkominen ei tietenkään ole oikein. Tuotannon hallinnon järjestämistä ja yksilöpäällikkyyden asettamista koskevassa päätöksessään puolueemme keskuskomitea jo v. 1929 sanoi:

"Puoluesolujen, jotka ovat puolueen perusta, erittäinkin tuotantolaitosten puoluesolujen on työllään johdettava laitoksen yhteiskunnallispoliittista ja taloudellista elämää sillä tavalla, että puolueen perusohjeiden täyttäminen ammatillisten ja talouselimien taholta tulee taatuksi, sen ohella sekaantumatta tehdaskomitean ja johtajan työn yksityiskohtiin, erikoisesti hallinnon operatiivisiin toimenpiteisiin. Puoluesolujen täytyy aktiivisesti edistää yksilöpäällikkyyden periaatteen toteuttamista tuotannon koko hallintojärjestelmässä. Puoluesolut eivät missään tapauksessa saa uuttua laitoksen hallinnoksi..."

Ilman lujaa taloudellista ja hallinnollista johtoa, ilman vakiintunutta yksilöpäällikkyyttä ei voi olla jännitettyä tuotantoa, ei voida käydä menestyksellistä taistelua suunnitelman täyttämiseksi.

Kun puoluetyö järjestetään oikein, vallitsee puolue- ja taloudellisen toiminnan välillä sellainen suhde, että puoluejärjestö todella johtaa laitoksen yhteiskunnallis-poliittista ja taloudellista elämää, mutta ei suinkaan korvaa eikä päästä vastuunalaisuudesta taloudellisia ja hallinnollisia elimiä. Puoluejärjestön täytyy käydä käsiksi taloudellisiin kysymyksiin ennenkaikkea puoluenäkökannalta, j o u k k o j e n o r g a n i s a a t t o r i n a, sen täytyy alimpien renkaiden, puolueryhmien, avulla taata k o m-

munistien etujoukkorooli tuotannossa, taata puolueen tunnusten saattaminen joukkojen tietoon, mobilisoida apujärjestöjen — ammattiliittojen, nuorisojärjestöjen, naisten delegaattikokousten — ja puolueettoman aktiivin avulla joukot poliittisten ja taloudellisten perustehtävien suorittamiseen. Se on puoluesolun tärkein tehtävä. Puoluejärjestö, joka on tiiviissä yhteydessä joukkoihin, joka tämän yhteyden avulla osaa saada selville talouden johdossa, työn järjestelyssä tms esiintyvät puutteet ja joka konkreettisesti tietää, missä ja miksi taloudellisten perustehtävien täyttäminen jolloinkin häiriintyy, sellainen puoluejärjestö kykenee aina takaamaan laitoksen taloudelliselle elämälle oikean, todellisen, konkreettisen puoluejohdon.

Välttämättömyys kasvattaa puolueeseen äskettäin tulleita uusia jäseniä, tehdä heistä lujia, horjumattomia bolshevikkeja vaatii huomion voimistamista puolueen sisäiseen työhön. Parhaimpana todisteena työtätekevien joukkojen puoluettamme kohtaan tuntemasta erikoisesta luottamuksesta ja yhä lujittuvasta yhteydestä sen ja niiden välillä on puolueemme kasvu. XVI puoluekokouksen ajasta, elok. 1 p:stä v. 1930 tammik. 1 p:ään v. 1932 puolueeseen on hyväksytty 1245 tuh. uutta jäsentä. Tehdasjärjestöissä, joissa 4—5 vuotta sitten oli muutamia satoja jäseniä, on nyt usein muutamia tuhansia. Esim. Karl Marxin tehtaan (Leningrad) puoluejärjestössä on nyt 1011 jäsentä ja kandidaatit mukaanluettuna 2300. Järjestön jäsenistä on kuulunut puolueeseen vuodesta 1917 — 3, vuosista 1917—20 — 33, v:sta 1921 — 23 — 39, v:sta 1924—26 — 199 ja ehdoton enemmistö, noin 70 %, on tullut puolueeseen vuosina 1929, — 30 ja 31. Tällainen puoluejärjestön kokoonpano on luonteenomainen monille muille suurille tuotantolaitoksille. Selvää on, että tämä puolueen suunnaton kasvu vaatii puolueen järjestö- ja kasvatustyön voimistamista äsken puolueeseen liittyneiden tovereiden keskuudessa.

Puolueen kasvaessa kasvavat myöskin ja siirtyvät johtavaan puoluetyöhön suhteellisesti nuoret puoluekaaderit. Jo XV puoluekokouksessa toveri Stalin korosti uusien puoluekaadereittemme kasvun suurta poliittista merkitystä, huomauttaen, että kun "me aikaisemmin laskimme kaaderimme sadoissa ja tuhansissa, niin nyt meidän on laskettava ne kymmenissätuhansissa. (Minä ajattelen, että jos lähdemme alimmista järjestöistä, osastoista ja renkaista, ja kuljemme ylös saakka, niin koko Neuvostoliitossa meidän puoluekaadereihimme, joiden suuren enemmistön muodostavat työläiset, kuuluu nyt vähintään 100,000 henkilöä."

XV puoluekokouksen jälkeen, kehittyvän sosialistisen hyökkäyksen vuosina, puolueemme on saanut uusia satatuhantisia kaadereita. Nämä uudet kaaderit ovat karaistuneet laajassa sosialistisessa höykkäyksessä kaikilla rintamilla, jota proletariaattimme puolueemme johdolla suorittaa.

Kuitenkin näiltä uusilta kaadereilta usein puuttuu järjestöllistä kokemusta, ja heidän aatteellis-poliittinen tasonsakin kaipaa vielä edelleen kohottamista. Juuri järjestöllisen kokemuksen puutteesta johtuu usein se puoluejärjestön väärä suhtautuminen hallinnollisiin ym tehtäviin, josta edellä mainitsimme. Kokematon organisaattori, sensijaan että saattaisi ammatilliset ym apujärjestöt ja talouskoneiston kunnollisesti työskentelemään, kuormittaa itsensä kaikella muulla ja erilaisten juoksevien asioiden hoidon vuoksi laiminlyö poliittisen johdon, päästää tärkeimmät, ratkaisevat kysymykset ohi huomionsa.

Järjestöllisen avunannon voimistaminen korkeampien puoluekomiteain taholta ja alempien puoluekaaderien

instruktoinnin tehostaminen on puoluetyön viipymätön tehtävä. On kohotettava solujen sihteerien teoreettista valmennusta, varustettava heidät marxismin-leninismin vallankumouksellisen teorian perusteiden ja sosialistisen ekonomiikan tuntemisella.

Puoluesolujen työn sisältö ei aina ole riittävän korkealla tasolla. Puhumattakaan siitä, että muutamissa soluissa puoluekokouksia on harvoin, joskus kerran muutamissa kuukausissa, taloudelliset kysymykset asetetaan ja käsitellään sillä tavalla, että näiden solujen kokoukset tuskin lainkaan eroavat tuotannollisista neuvotteluista. Kun kysymyksiä käsitellään puoluesolussa tällä tavoin, niin niiden kasvattava, poliittinen merkitys katoaa. On osattava kohottaa käytännöllisten, konkreettisten kysymysten käsittely korkeammalle poliittiselle tasolle, on osattava sitoa laitoksen elämän konkreettiset tosiasiat sosialistisen rakennustyön suuriin tehtäviin, maailman proletaarisen vallankumouksen näköaloihin ja tehtäviin, on osoitettava, minkälainen merkitys kysymyksessäolevan laitoksen, osaston, agregaatin tms säännöllisellä työllä on sosialismin voitolle. Tätä poliittista taitoa kaikki solujemme ohjaajat eivät vielä ole omaksuneet. Puoluepäivän oikein ja huolellisesti valmistetulla viettämisellä edistetään puoluesolun aatteellis-poliittisen elämän kohoamista entistä korkeammalle tasolle ja se on eräs nuorten puolueen jäsenten marxilais-leniniläisen kasvatuksen metodeja.

Olisi kokonaan virheellistä ymmärtää marxilais-leniniläisellä kasvatustyöllä vain varsinaista propagandatyötä puoluevalistusverkostossa, vaikkakin tällä työllä on erittäin suuri merkitys. Puolueen nuorten jäsenten ja kandidaattien poliittisessa kasvatuksessa, heidän karkaisemisessaan taistelussa opportunismia ja erittäinkin tällä etapilla päävaarana olevaa oikeisto-opportunismia vastaan esittävät suurta osaa puoluekokoukset. Puoluevelvollisuuksien ja kuormitusten oikea jako myöskin on eräs kasvatuksen metodeja. Kuitenkin puoluesolut joskus aliarvioivat kuormitusten kasvattavan merkityksen, muutamilla kuormituksilla on puhtaasti muodollinen luonne (jäsenmaksujen kanto, sanomalehtitilausten keruu) ja kuormitusten suorittamista ei tarkasteta. Riittämättömästi tarkastetaan toisinaan myös kandidaatin henkilökohtaista kelpoisuutta, missä määrin hän kykenee suorittamaan kommunistin johtavan osan tuotannossa niin puhtaasti tuotannollisessa kuin poliittisessakin mielessä.

Puolueen järjestöllisen työn voimistaminen, puoluekomiteain organisatooris-instruktooristen osastojen ja solujen orgsektorien työn tehostaminen on aktuaalinen päivän tehtävä. Samalla, kun voimistamme puolueen järjestöllistä työtä, on nykyisissä uusissa oloissa huomattavasti voimistettava myöskin puoluejoukkotyötä, agitatiotyötä. Tämä on välttämätöntä, senvuoksi että, kuten edellä mainitsimme, teollisuuden palvelukseen on tullut ja tulee suunnaton määrä uusia, etupäässä maaseudulta lähteneitä työläisiä, joiden keskuudessa on järjestelmällisesti tehtävä selostustyötä. Kuitenkin monissa puoluejärjestöissä huomio joukkotyöhön on viimeaikoina suuresti heikentynyt, agitatiota ja selostustyötä joukkojen keskuudessa aliarvioidaan.

Selontekojen laatu yleisissä työväenkokouksissa ei aina tyydytä kuulijakuntaa, ja sitäpaitsi näitä kokouksia monissa laitoksissa pidetään suhteellisen harvoin. Vielä heikommin on järjestetty ryhmä- ja henkilökohtainen agitatio. Läheskään kaikki puolueen jäsenet ja kandidaatit eivät poliittisen valmeutumattomuutensa vuoksi suoriudu puolueen jäsenen ensimmäisestä velvollisuudes-

ta, velvollisuudesta olla puolueettomien työläisten poliittisena oppaana. On valitettavasti vieläpä sellaisiakin puolueryhmiä, jotka eivät lainkaan tee joukkotyötä. Niinpä sitten puolueettomat työläiset saattavatkin siellä täällä valitella, että heidän kanssaan työskentelevät puolueen jäsenet "puhuvat kaikkea, mitä sylki suuhun tuo, vaikenevat eivätkä anna yhteenkään kysymykseen selvää ja tarkkaa vastausta".

Joukot voidaan mobilisoida vaikeuksien voitamiseen vain järjestelmällisesti selostamalla kulloinkin esillä olevia kysymyksiä, yhdistämällä nämä kysymykset yleiseen taloudelliseen tilanteeseen ja sosialistisen rakennustyön yleisiin tehtäviin.

Kysymykset neuvostokaupasta, osuustoiminnasta, hinnoista, hylkytavaroista ja joutopäivistä, ammattivaatetuksesta, suunnitelman täyttämisestä, kansainvälisestä tilanteesta — kaikki ne vaativat selostustyötä ryhmä- ja henkilökohtaisen agitation avulla, lehtien, kokousten yms avulla. Erikoisen suuri merkitys on agitaattorien järjestelmällisellä kasvattamisella, heidän instruktioinnillaan. Agitatio ei saa kiertää teräviä kysymyksiä. Jos meidän bolshevikki-propagandistimme, agitaattorimme tai talousmiehemme eivät anna työläisille vastausta heitä kiihdyttäviin kysymyksiin, eivät vastaa heidän siihen tai tähän epäilykseensä, niin sitä saattavat käyttää hyväkseen luokkavihollisemme agentit.

Suuressa sankarillisessa taistelussa luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen puolesta on huomattavimmalla paikalla työskenneltävä ammattiliittojen, jotka, Leninin mukaan, ovat kommunismin kouluna.

Äskeinen ammattiliittojen IX edustajakokous mobilisoi bolshevistisen itsekritiikin pohjalla kaikki voimat taisteluun viisivuotissuunnitelman päättävän vuoden ohjelman toteuttamiseksi, toisen viisivuotissuunnitelman parhaimmiten valmistamiseksi, taisteluun sosialistisen työhön suhtautumisen ja sosialistisen kurin puolesta, työväenluokan elinolojen edelleen parantamisen ja joukkojen kulttuuritason kohottamisen puolesta, ratkaisevaan taisteluun proletariaatille luokkavieraita vaikutuksia vastaan.

Sosialismi on saavuttanut Neuvostoliitossa ratkaisevia menestyksiä. Mutta luokkataistelu meillä jatkuu. XVII puoluekonferenssi osoitti, että "vastaisuudessakaan ei vielä ole vältettävissä luokkataistelun kärjistyminen erinäisinä ajankohtina ja varsinkin erinäisissä piireissä ja sosialistisen rakennustyön erinäisillä aloilla, mikä samalla korostaa sitä, ettei ole vältettävissä porvarillisten vaikutusten säilyminen ja joissakin tapauksissa lisääntyminenkin erinäisissä työtätekevien kerroksissa ja ryhmissä, ettei vielä pitkään aikaan ole vältettävissä proletariaatille vieraiden luokkavaikutuksien tunkeutuminen työläisten ja jopa puolueenkin keskuuteen. Senvuoksi puolueen tehtävänä on lujittaa proletariaatin diktatuuria ja edelleen kehittää taistelua opportunismia ja erittäinkin oikeistolaista syrjäpyrkimystä vastaan, joka tällä ajankohdalla on päävaara" (XVII puoluekonferenssin päätöslauselmasta).

On entistä enemmän lujitettava proletariaatin diktatuurin elimiä, parannettava kaikkien puolueen apujärjestöjen — ammattiliittojen, nuorisoliiton ym — työtä, kohotettava vielä korkeammalle puolueen rivien taistelukykyisyys tehostamalla järjestöllistä ja kasvatuksellista työtä. Sitä vaatii meiltä suuri, yleishistoriallisen merkityksen omaava taistelu luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen puolesta.

335,4

LENIN

Proletariaatin diktatuurista.

V. 1919 lopulla ja 1920 alussa Lenin aikoi kirjottaa broshyrin proletariaatin diktatuurista ja laati sitä varten viisi jäsennysluonnosta. Niistä julaistaan tässä yksi, neljäs, joka on täydellisin. Se on julaistu Leninin kootuissa teoksissa (toinen painos), XXVn osan alussa. Julkaisemme sen — ei pelkästään tärkeänä Lenin-dokumenttina ja näytteenä hänen työtavastaan, vaan siksi, että siitä on suuri apu opinnoissa. Opettajan tai kerhonjohtajan on Leninin muista teoksista etsittävä vastaukset kysymyksiin, jotka Lenin jäsennyksessä lyhyesti asettaa

Broshyyrin valmistamista varten... kysymys jakaantuu 4 suureen osaan:

A)) Proletariaatin diktatuuri luokkataistelun uusina muotoina (toisin: sen uusi aste uusine tehtävineen).

B)) Proletariaatin diktatuuri porvarillisen demokratian hävittämisenä ja proletaarisen luomisena.

C)) Proletariaatin diktatuuri ja imperialismin (eli kapitalismin imperiallstisen vaiheen) erikoisuudet.

D)) Proletariaatin diktatuuri ja Neuvostovalta.

Näiden 4 osaston valmistusplaani:

I. (A) PROLETARIAATIN DIKTATUURI PROLETARIAATIN LUOKKATAISTELUN UUSINA MUOTOINA.

1. „Sosialistien" proletariaatin diktatuurin ymmärtämättömyyden perushläde, eivät vie loppuun asti luokkataistelun ideaa (vertaa Marx 1852)[1])

Proletariaatin diktatuuri on proletariaatin luokkataisteun *jatkoa* uusissa muodoissa. Tässä on naula (napa, ydin suom.), sitä eivät ymmärrä.

Proletariaatti *erikoisena* luokkana, yksin *jatkaa* luokkataistelunsa käymistä.

2. Valtio vain = proletariaatin *ase* sen luokkataistelussa. Erikoinen *nuija*. rien de plus! *)

Vanhat ennakkoluulot valtion suh-. teen (vertaa „Valtio ja vallankumous"); Valtion uudet muodot = *B*-osan teema; tässä vajn siihen *tulo*.

3. Proletariaatin luokkataistelun muodot, sen diktatuurin vallitessa, eivät voi olla entisiä. *Viisi* uutta (pää-) tehtävää respective **) uusia muotoja:

*) ei muuta. Toimitus.

**) vastaten.

4. ((1)). *Riistäjien vastarinnan masentaminen*. Tämän *ajankohdan* tehtävän (ja sisällön) ylipäänsä unohtavat opportunistit ja „sosialistit".

Tästä:

(αα) erikoinen (korkein) luokkataistelun julmuus.

(ββ) uudet vastarinnan muodot, vastaten kapitalismia ja sen korkeinta vaihetta (salaliitot + sabotaasi + vaikutus pikkuporvaristoon, jne. jne. ja erikoisesti

5. ((2)) (γγ) *Kansalaissota*. Vallankumous yleensä ja kansalaissota (1649. 1793) vertaa *Karl Kautsky* 1902 „Yhteiskunnallisessa vallankumouksessa") [2].

Kansalaissota kapitalismin kansainvälisten suhteiden vallitessa.

Imperialistisen sodan muuttuminen kansalaissodaksi. („Sosialistien" moukkamaisuus ja katala pelkurimaisuus).

Vertaa Marx 1870 [4]): opettaa proletariaattia käyttämään asetta. 1871—1914 *vaihe* ja kansalaissotièn *vaihe*.

6. ((3)) *Pikkuporvariston „neutralisoiminen", erikoisesti talonpoikaiston*.

Kommunistinen manifesti (taantumuksellinen ja vallankumouksellinen „sikäli mikäli"). [5])

Karl Kautsky „Agrarfragessa" [6]). Neutralisoiminen sama aatos verballhornt *)

„Neutralisoiminen" käytännössä väkivoimalla ehkäiseminen (Engels 1895) [7])
esimerkki:
vakuuttaminen jne. jne.

mukaanvetäminen + ehkäiseminen, „sikäli mikäli".

7. ((4)) *Porvariston „hyväksikäyttäminen"*. „Spetsit". Ei vain vastarinnan masentaminen, ei vain „neutralisoiminen", vaan työhön ottaminen, pakottaminen palvelemaan proletariaattia.

Vertaa V.K.P:n ohjelmaa. „Sotaspesialistit".

Riistäjien vastarinta alkaa *ennen* niiden kukistamista ja *kärjistyy* sen jälkeen 2:lta puolelta. Taistelu loppuun asti tai „jaaritella" (kuten pikkuporvaristo, „sosialistit").

Kansalaissota ja puolueen „hävittäminen" (Karl Kautsky) [3]). Terrori ja kansalaissota.

α) **Venäjä**, *Unkari*, *Suomi*, *Saksa*.
β) Sveitsi ja Amerika.

+ Kiertämättömyys yhdistää kansalaissota vallankumoussotien kanssa (vertaa V.K.P:n ohjelma).

„Hallitseva luokka". Herruus sulkee pois „vapauden ja yhdenvertaisuuden".

„Ohjata", „johtaa", „vetää mukaansa", näiden käsitteiden luokkasisältö.

Talonpoika ja työläinen. Talonpoika raatajana ja talonpoika riistäjänä (keinottelija, omistaja). „Sikäli mikäli". Horjumisia taistelun kestäessä. Taistelun *kokemus*.

„Yksi taantumuksellinen „massa": Engels 1875, suhtautuminen *Kommuuniin* [8]).

*) huononnettu muka parantamisen varjolla. Toim.

8. ((5)). *Uuden kurin kasvattaminen.*
(α) Proletariaatin diktatuuri ja ammatilliset järjestöt.
(δ) „Kommunistiset talkoot".
(γ) Puolueen puhdistus ja sen osuus (rooli).
(β) Palkkiot ja urakkatyö.

II. (B) PROLETARIAATIN DIKTATUURI PORVARILLISEN DEMOKRATIAN HÄVITTÄMISENÄ JA PROLETAARISEN LUOMISENA.

9. Diktatuuri ja demokratia „yleisinä („puhtaina„ Karl Kautskyn mukaan) käsitteinä.
Diktatuuri demokratian kieltämisenä. Keneltä?
Abstraktinen (pikkuporvarillinen) demokraattinen katsantokanta ja marxismi (luokkataistelu). Definitio *). Väkivalta (Engels).

Valtio ja „vapaus" (vertaa Engels 1875) [9]).

10. „Vapaus". = Tavarantuottajan.
Todellinen vapaus palkkatyöläisille, — talonpojille.
Vapaus riistäjille.
Vapaus kenelle?
„ kenestä? mistä?
„ missä asiassa?

11. „Tasa-arvo". Engels Anti-Dühringissä (ennakkoluulo jos luokkien tuhoamisen yläpuolella) [10]).

Tavaranomistajain tasa-arvo.

Riistetyn ja riistäjän tasa-arvoisuus.
Nälkäisen ja kylläisen tasa-arvoisuus.
Työläisen ja talonpojan tasa-arvoisuus.
Tasa-arvo kenen kenen kanssa? missä asiassa?

12. Päätös enemmistön mukaan.
Sen ehdot: todellinen tasa-arvoisuus (kulttuuri), todellinen vapaus.
Vertaa lehdet, kokoukset jne.
Kaikki tasa-arvoiset, *ottamatta huomioon* rahaa, pääomaa, maata...

13. Päätös enemmistön mukaan. Sen toinen ehto = alistumisen „tunnollisuus".
Reformismin utopia.
Kapitalismin kaunistelu.

Ensin kukistaa rahan sorto, pääoman valta, yksityisomistus, sitten „tunnollisuuden" *pitkäaikainen kasvu tällä* uudella perustalla.

*) Käsitteen määrittely. Toim.

14. *Porvaris*-demokraattisen tasavallan reaalisuus.

Engels hallituksen yhteydestä pörssin ja *pääoman* kanssa [11]).

Ostaminen
petos
lehdistön
kokoukset
parlamentti
tottumus
pääoman painostus (yleinen mielipide jne).

Muodollinen tasa-arvoisuus, säilyttämällä porvarillinen sorto, pääoman ies, palkka-orjuus.

15. Imperialistinen sota 1914—1918 porvarillisen demokratian „viimeisenä sanana".

„Rauha" 1918—1919.

Ulkopolitiikka.

Armeija ja laivasto. Tuomio-istuimet.

16. Byrokratia. Militarismi. Porvariston diktatuuri, verhottu parlamenttaarisilla muodoilla.

17. Enemmistön päätös ja enemmistön *voima* „proletariaatin" 51%.

{ imperialistinen vaikutus, pikkuporvariston asema jne. „1/2 proletariaatista". } versus*) 20 prosenttia + 40 1/2 prosenttia?

„Kaikkien" päätös? *huolimatta* horjuvista ja *ilman* riistäjiä.

Tahdonilmauksen motiivit (porvarilliset olosuhteet).

18. Rauhallinen äänestys ja kärjistynyt luokkataistelu.

Luokkataistelun kärjistymisen taloudelliset ja poliittiset ehdot.

{ *s* Ensin „päättää", ja sitten rauhallisesti äänestää?
r Ensin luokkataistelun kehittyminen. }

Porvarillisten olosuhteiden hävittäminen, niiden tahdon motivoimisen reaaliset ehdot.

19. Demokratian reaalisuus *proletaarisen* demokratian vallitessa.

Demokratismin saavutukset: edustajakokoukset, kokoukset, lehdet, uskonto, naiset, sorretut kansakunnat.

20. Historiallinen murros porvarillisesta proletaariseen demokratiaan.

„Kasvaminen", „ryömiminen" tai ensinmainitun murtaminen, jälkimäisen syntyminen? = Vallankumous vaiko ilman vallankumousta? Uuden luokan vallan valtaaminen, porvariston kukistaminen vaiko kaupanteko sen kanssa, luokkien sovinto?

---

*) vastaan. Toim.

III. (C) PROLETARIAATIN DIKTATUURI JA IMPERIALISMIN ERIKOISUUDET.

21. Imperialismi kapitalismin korkeimpana vaiheena. Kirjani yhteenveto. *)

Definitio.

22. Siirtomaat ja riippuvaiset maat.

Proletariaatin kapina oman maansa porvaristoa vastaan + siirtomaiden ja riippuvaisten maiden *kansojen* kapina.

Vallankumouksellinen proletariaatti ja kansalliset sodat (vertaa V.K.P : n ohelma).

23. „Kansain Liitto“ valtaa maapalloa.

„Yhtenäinen“ sortaja. Taistelun keskittyminen.

Etappien erilaisuus.

24. Proletariaatin porvarillinen yläkerros.

1852—1892 Engels ja Marx [12]). — 2 pää „vuolletta„: ostetut ja poroporvarit.

1872 Marx Englannin tradeunionismin **) johtajista. [13]).

Labot lieutenants of the capitalist class ***).

Sosialishovinismi. — *Vorwärts* [14]) („Radikalisierung der englischen Arbeiter“... *) bolshevikkien „eine gewisse grösse“ **).

Hajaannus 1915—1917 „keskusta“.

„ 1917—1919 (vertaa V.K.P : n ohjelmaa). — *Wiener Arbeiter Zeitung* No 180 (2. VI. 1919) Friedrich Adler alustuksessa [15]) εεε petturin sofismeja (viisasteluja. Toim.).

25. 2 *Internationale*. Luokan *vallankumouksellisten* ainesten diktatuuri.

Yksi maa ja koko mailma.

IV. (D) PROLETARIAATIN DIKTATUURI JA NEUVOSTOVALTA

26. Neuvostojen synty 1905 ja 1916.

27. Venäjän erikoisuudet.

Kautsky: „Slaavilaiset ja vallankumous“ [16]).

28. Neuvostot ja „sovittelijat“ III—X 1917.

Menshevikit ja eserrät. — { 1894 (Struve) ja 1899 (Bernstein) [17]) menshevikit ja sosialisti-vallankumoukselliset (1917)—1918—9—1920... (Europassa). }

29. II Internationalen *johtajien* moukkamaisuus ja tylsyys.

---

*) „Imperialismi kapitalismin uusimpana vaiheena“.

**) Ammatillisen liikkeen- Suom.

***) Kapitalistiluokan työläis-luutnantit. Toim.

*) „Englannin työläisten radikalisoituminen“. Toim.

**) „vissi suuruus“. Toim.

*Nihil**) Neuvostoista.

Kautsky broshyyrissa August **) 918[18]).

Neuvostot taistelua, *mutta ei* valtaa varten!!

1 30. Toisin *proletaariset joukot:* luokkavaisto!

31. Neuvosto-aatoksen riemukulku koko mailmassa.

Proletariaatin diktatuurin avoin muoto (proletariaatin joukkoliikkeen kautta)!!

III Internationale.

32. R.S.F.S.R:n neuvosto-perustuslaki.

Sen § 23 NB ***) 20).

Neuvostoaatoksen suoranainen ja *välillinen* (sisällyttäminen Saksan perustuslakiin) voitto[19]).

Aate on vallannut joukot.

1793—4 versus 1917—9.

MUISTUTUKSIA.

Leninin koottujen teosten muistutusten mukaan.

1. Marxin kirjeessä Weydemeyerille (5. 3. 52) on seuraava kohta: "Mitä minä olen uutta tehnyt, oli sen todistaminen: 1. että luokkien olemassaolo on kytketty vain visseihin, historiallisiin tuotannon kehitystaisteluihin; 2. että luokkataistelu johtaa välttämättä proletariaatin diktatuuriin; 3. että tämä diktatuuri itse on vain ylimeno kaikkien luokkien poistamiseen ja luokattomaan yhteiskuntaan".

2. Kautsky piti 22 p. huhtik. 1902 esitelmän Amsterdamissa. Se julaistiin (myös Suomessa). Lenin tarkoittaa seuraavaa kohtaa: "Sanoisinpa, että se (vallankumous) tulee muistuttamaan vähemmän nousua esivaltaa vastaan ja enemmän pitkäaikaista kansalaissotaa, jos ei jälkimäiseen sanaan kytke todellisten sotien ja melskeiden käsitteitä".

3. Tässä tarkoitetaan ilmeisesti puolueiden "hävittämistä", eikä puolueen. Lenin viittaa Kautskyn kirjaan **Proletariaatin diktatuuri** (Wien, 1918; nosket julaisseet myös suomeksi), jossa kohta: "Kansalaissodassa taistelee jokainen puolue olemassaolostaan ja uhkaa voitettua täysi tuho. Tämä tietoisuus tekee kansalaissodan helposti niin julmaksi. Varsinkin vähemmistö, joka pysyy peräsimessä vain sotilaallisella vallalla, on taipuvainen mitä verisimmällä tavalla pitämään vastustajiaan alistettuna ja hurjassa teurastuksessa tuhoamaan ne, jos sitä on uhattu kapinalla ja sen on onnistunut se masentaa".

4. Marx kirjoitti Kugelmanille 13. 12.1870: "Miten sota päättyneekin, se on opettanut Ranskan proletariaatin käyttämään asetta, ja siinä on tulevaisuuden paras takuu".

5. **Kommunistisessa Manifestissa** (siv. 48) on kappale: "Keskisäädyt, pienteollisuuden harjoittaja, pikkukauppias, käsityöläinen, talonpoika, kaikki ne taistelevat porvaristoa vastaan, jotta turvaisivat keskisäätyisen olemassaolonsa häviöstä. Ne eivät siis ole kumouksellisia, vaan konservatiiveja, s. o. oloja säilyttämään pyrkiviä. Enemmänkin, ne ovat taantu-

*) ei mitään. Toim.
**) elokuu. Toim.
***) Nota bene. Huomaa! — Suom.

muksellisia, ne pyrkivät kääntämään historian pyörää taapäin. Jos ne ovat vallankumouksellisia, niin vain sikäli, mikäli heitä uhkaa siirtyminen proletariaattiin, mikäli he puolustavat ei nykyisiä, vaan tulevia etujaan, jättäen siten oman katsantokantansa ja asettuen proletariaatin katsantokannalle".

6. Lenin tarkoittaa lukua 4 Kautskyn kirjassa **Die Agrarfrage (Maakysymys** — josta joitakin lukuja julaistiin aikanaan Suomessa).

7. Engelsin kirjoitus: **Talonpoikaiskysymys Ranskassa ja Saksassa. — Neue Zeit,** 1894/95. (Ei ole suomeksi).

8. Kirjeessään Bebelille (18—28 p. maalisk. 1875), jonka B. julkaisi muistelmissaan 1911, arvostelee Engels ankarasti Gothan ohjelmaa, jota nimittää "polvistumiseksi" lassalleismin edessä, lausuen mm: "Ensin hyväksytään komealta kuulostava fraasi: työväenluokkaan nähden ovat kaikki muut luokat vain yhtä taantumuksellista massaa. Tämä lause on tosi vain eräissä poikkeustapauksissa, esim. sellaisessa proletariaatin vallankumouksessa kuin Kommuuni, tai maassa, jossa porvaristo ei ole luonut vain valtiota ja kuntaa oman kuvansa mukaan, vaan myös toimeenpannut samanlaisen demokraattisen pikkuporvariston uudistamisen viimeisiin johtopäätöksiinsä asti... Vapaa kansanvaltio on muuttunut vapaaksi valtioksi. Kieliopillisesti otettuna on vapaa valtio sellainen, joka on vapaa kansalaisiinsa nähden, siis valtio, jossa on despoottinen hallitus. Pitäisi heittää pois koko juttu valtiosta, varsinkin Kommuunin jälkeen, joka ei enää ollut valtio sanan varsinaisessa merkityksessä".

9. Kirjeessä Bebelille 18—28 p. maalisk. 1875 Engels kirjoittaa Gotjan ohjelmasta: "Kaiken tämän ovat meikäläiset tehneet lassallelaisten mieliksi. Ja mitä ovat nämä antaneet peräksi? Sen että joukko jotenkin sekaisia **puhtaasti demokraattisia vaatimuksia** on ohjelmassa, joista monet ovat pelkkiä muotiasioita, kuten esim. "kansanlainsäädäntö", joka on olemassa Sveitsissä ja tuo enemmän vahinkoa kuin hyötyä, jos se ylipäänsä mitään tuo. **Hallinto** kansan kautta, se olisi vielä jotain. Myös puuttuu kaiken vapauden ensimäinen ehto: että kaikki virkamiehet ovat kaikista virkatoimistaan vastuunalaiset jokaiselle kansalaiselle tavallisten tuomioistuinten edessä ja tavallisen oikeuden mukaan. Siitä että sellaiset ohjelmavaatimukset kuin "tieteen vapaus — omantunnonvapaus", komeilevat jokaisessa liberaalisessa porvarisohjelmassa ja tässä tuntuvat oudoilta, siitä en välitä enempää puhua".

10. Engels kirjoittaa Anti-Dühringissä: "Kummassakin tapauksessa on proletaarisen tasa-arvo-vaatimuksen todellinen sisältö **luokkain poistamisen** vaatimus. Jokainen tasa-arvon vaatimus, joka menee sen yli, vie kiertämättä järjettömyyteen".

11. Engelsin kirjassa **Perheen yksityisomaisuuden ja valtion alkuperä** on seuraava kohta: "... demokraattinen tasavalta ei enää virallisesti tunne omaisuuserotusta. Siinä käyttää rikkaus valtaansa epäsuorasti, mutta sitä varmemmin. Toiselta puolen suoranaisen virkamiesten turmelemisen muodossa, josta Amerika on klassillinen esimerkki, toiselta puolen hallituksen ja pörssin liiton muodossa, joka toteutuu sitä helpommin, mitä enemmän valtiovelat kasvavat ja mitä enemmän osakeyhtiöt keräävät käsiinsä ei vain liikenteen, vaan itse tuotannonkin ja jälleen löytävät keskipisteensä pörssissä."

12. Lenin tarkottaa Marxin ja Engelsin lausuntoja, joissa he vuosikymmenien kuluessa panivat merkille Englannin työväenluokan aristokraattisen yläkerroksen "porvarillistumisen". Kirjoituksessaan **Imperialismi ja sosialismin hajaannus** (on suomeksi) esittää Lenin näytteitä.

13. Engelsin kirjeessä Sorgelle (21. 9. 1872) on seuraava kohta: "Halls nosti Liittoneuvostossa suuren skandaalin, esitti Marxille epäluottamuslauseen, kun tämä sanoi, että Englannin työväenjohtajat ovat ostetut — mutta yksi täkäläinen englantilainen ja yksi irlantilainen osasto panivat vastalauseensa ja hyväksyvät Marxin lausunnon."

14. Tarkoitetaan V. Schiffin kirjoitusta: **Englannin työläisten radikalisoituminen** (**Vorwärts** 18. 9. 19): "... olisi juuri saksalaiselta kannalta erittäin valitettavaa, jos tällöin unohdettaisiin uus-moskovalaisten vissi suuruus: ne ovat viimeinen vallankumouksellinen mahti, jonka on vielä suotu uhmata muuten kaikkivaltiasta Entente-hallitusten taantumusta".

15. F. Adler alusti kysymyksen "työväenneuvostoista ja poliittisesta tilanteesta" Itävallan neuvostojen konferenssissa Wienissä, heinäk. 1919. Kosketellessaan vallan neuvostoille siirtymisen mahdollisuutta sanoi hän: "Ei ole tosiasiassa ollut hetkeäkään Saksalais-itävallassa* lokakuun kumouksesta asti (tarkoittaa Itävallan lokak. kumousta 1918. Suom.), jolloin proletariaatin ei olisi ollut mahdollista ottaa valta. Sosialistisen herruuden mahdollisuutta en minä ole koskaan epäillyt, eivätkä nekään toverit, jotka on merkitty oikeistolaisiksi puolueessa. Mutta kysymys, joka astuu proletariaatin etujen vakavan ja tunnollisen edustajan eteen, ei ollut vain se, onko mahdollisuus vallata valta, vaan ennen kaikkea, olisiko proletariaatin etujen kannalta sopivaa näissä määrätyissä historiallisissa oloissa todella vallata valta. Sillä ei ole vain kysymys siitä, että ottaa vallan, vaan ennen kaikkea myös siitä, kuinka kauan on tilaisuudessa vallan pitämään. Sen voi tehdä niin kuin tehtiin Münchenissä (Baierin pääkaupunki, jossa 1919 oli neuvostovalta. Suom.); voi tehdä järkevämmin, ja kuitenkin saattaa epäonnistua. Jos meidän siis kerran täytyy ottaa sellainen askel ja me sosialistisena proletariaattina, olosuhteiden pakosta, olemme pakotetut Saksalais-itävallassa ottamaan käsiimme vallan, silloin emme tee sitä siinä tietoisuudessa, että panemme toimeen sosialistisen herruuden episodin (välikohtauksen), vaan me teemme sen, kun tiedämme, että se on historiallisesti mahdollinen ja Saksalais-itävallan proletariaatille tarkoituksenmukainen.

Sen takia olemme me sosialidemokratit olleet sillä kannalla, että olisi ollut meille paljon mieluisampaa, jos me koko tänä aikana ja vielä tässä ihanassa heinäkuussa, jolloin rauha tehdään, emme ylipäänsä olisi osallistuneet hallitukseen, vaan jos ne olisivat ottaneet vastuun koko tänä aikana, jotka ovat olleet sotaan syypäät, jos ne olisivat sen syöneet, mitä ovat Saksalais-itävallan kansalle keittäneet. Me olisimme sitä mieltä, että meillä ei olisi näissä oloissa ollut mitään toivottavampaa, kuin että porvarillinen hallitus yksin kantaisi tämän vastuun. Mutta porvaristo oli marraskuussa ja oli vielä myöhemminkin sellaisessa asemassa, että se pelkäsi valtaa ja olisi mieluummin tehnyt mitä hyvänsä kuin yksin ottanut vastuun tässä valtiossa. Niin usein kun me annoimme tämän ymmärtää, syntyi kalvas kauhu porvaristossa.

Porvaristo ei tahtonut hallita, koska se tietää, että se Itävallassa on luisunut niin alas, että se nykyisenä aikana ei voi hallita. Nyt olemme me siinä vaikeassa asemassa, että porvaristo ei tahdo hallita eikä voi hallita, mutta proletariaatti, jos se ottaisi vallan, ei myöskään ajan pitkään voisi hallita — tai ainakin olisi

---

*) Sodanjälkeistä Itävaltaa nimittävät väliin "Deutschösterreich" — Saksalais-itävallaksi. Suom. muist.

tänä ylimenokautena ehdottomasti kärsinyt poliittisen tappion".

(Huomaa, kuinka — kuten tästä käy selville — juuri "vasemmistolaiset", "itävaltalais-marxilaiset", tuona porvaristolle niin vaarallisena ajankohtana, pelastivat niille vallan ja antoivat taantumukselle tilaisuuden koota voimiaan. Suom. muist.)

16. Kirjoituksessaan **Slaavit ja vallankumous** (Iskra, 10. 5. 1902) Kautsky selitti, että Venäjästä tulee 20 vuosisadalla vallankumouksellisen liikkeen keskus. "Vallankumouskeskus siirtyy lännestä itään. 19. vuosisadan ensi puoliskolla oli se Ranskassa, osaksi Englannissa. V. 1848 astui Saksa valankumouksellisten kansojen joukkoon... Uusi vuosisata alkaa tapauksilla, jotka antavat meille aatoksen, että me kuljemme seuraavaa vallankumouskeskuksen siirtymistä kohti, nimittäin: sen siirtymistä Venäjälle." (kts Lenin, "Vasemmistolaisuus", siv. 5—6).

17. Lenin tarkottaa P. Struven kirjaa **Kriitillisiä huomautuksia Venäjän taloudellisen kehityksen kysymykseen** (1894) ja E. Bernsteinin kirjaa **Sosialismin edellytykset ja sosialidemokratian tehtävät** (1899). Lenin arvosteli Struvea kirjoituksessaan **Narodnismin taloudellinen sisältö ja sen arvostelu hra Struven kirjassa.** Bernsteiniä arvostelivat ankarasti Rosa Luxemburg, G. Plehanov ja K. Kautsky.

18. Kautskyn kirja **Proletariaatin diktatuuri** (ilmestynyt suomeksi — **Köyhälistön diktatuuri**).

19. Saksan kansalliskokous hyväksyi 11 p. elok. 1919 tasavallan perustuslakiin pykälän, joka "laillistutti" neuvostot, antaen niille oikeuden käsitellä taloudellisia kysymyksiä. Niistä tuli siten valtion orgaaneja parlamentin rinnalla (ne lakkasivat sitten, vahvistaen leniniläisen arvion, että ne kelpaavat vain vallanvaltauksen ja vallankäytön orgaaneiksi, eivätkä elä pitkää aikaa porvarisparlamentin häntänä. Punaisen Suomen Kansanvaltuuskunnan Valtiosääntö-ehdotuksessa on pykälä 82, jonka mukaan valtiohallinnon eri elimissä tulisi olemaan edustus niiden laitosten työläisillä heidän järjestöjensä valitsemain edustajain kautta ja keskuslaitoksissa työväen keskusjärjestöillä "vaikutusvaltainen edustus". Suom. muist.).

---

07 (47) Pravda

LYYLI LATUKKA

Bolshevistisen Pravdan 20-vuotispäivä

SANOMALETIPÄIVÄLLÄ on tänä vuonna erikoinen merkitys siksi, kun bolshevistinen Pravda täyttää 20 vuotta. Pravda on v. 1905—07 jälkeen ensimmäinen legaalinen bolshevistinen sanomalehti. Se alkoi ilmestyä tsaristisen järjestelmän aikana taantumus- ja uuden nousukauden rajalla v. 1912 toukokuun 5 päivänä. Ensikerran vietettiin Venäjällä sanomalehdistön päivää Pravdan kaksivuotispäivänä v. 1914. Ja v. 1922 nimitettiin toukokuun 5 päivä yleisvenäläiseksi sanomalehdistön päiväksi.

Sanomalehtipäivä liittyy siis kiinteästi Pravdan historiaan. Pravdan historia muodostaa taas tärkeän sivun Venäjän työväenliikkeen historiassa ja siksi on välttämätöntä tutustua niihin vaiheisiin, joita Pravda on elänyt. Sitä ennen tarkastamme mitä tehtäviä Lenin asetti sanomalehdistölle.

Jo v. 1900 ilmestyi ensimmäinen bolshevistinen illegaalinen lehti Isk-

ra, joka lähti kehittämään Leninin johdolla tiukasti keskitetyn ja kurinalaisen ammattivallankumouksellisten puolueen järjestöä. Iskra suoritti uraa uurtavaa työtä tällä alalla ja taisteli proletariaatin hegemonia-aatteen puolesta kävi leppymätöntä taistelua ekonomisteja, menshevikkejä ja II internationalea vastaan, jotka tsaristisen komennon aikana olivat julkisen puolueen kannalla. Iskra laski siis pohjan bolshevistisen puolueen järjestö-, ohjelma- ja taktillisille periaatteille ja pehmitti maaperää työläisten keskuudessa bolshevismille.

V. 1901 kirjoittamissaan kirjoituksissa sanomalehdistön tehtävistä ja v. 1902 kirjoittamassaan kirjassa Mitä tehdä hän lausuu: «Lehti ei ole ainoastaan kollektiivinen propagandisti ja kollektiivinen agitaattori, vaan myöskin kollektiivinen organisaattori. Viimemainitussa suhteessa sitä voidaan verrata telineisiin, jotka pystytetään rakenteilla olevan talon ympärille, jotka osottavat rakennuksen ääriviivat, helpottavat yhteyttä eri rakentajain välillä, auttavat heitä jakamaan työn ja saamaan yleiskatseen järjestetyn työn avulla saavutetuista tuloksista».

Juuri näitten Leninin asettamusten valossa ovat bolshevikit kehittäneet sanomalehdistöään. Lehtien tehtävät ovat erottamattomasti sidotut puolueemme tehtäviin. Siinä suhteessa onkin bolshevistisella sanomalehdistöllä oma erikoisuutensa muihin lehtiin verraten. Sanomalehdistö on alistettu puolueen johdon ja kontrollin alle. Sosialidemokratiset puolueet eivät tätä käsitä. Ovatpa monet nuoret kommunistipuolueetkin vaikeasti tajunneet tämän bolshevistisen aakkosen. Edellä esitetty Leninin esimerkki osottaa, mikä yhteys tulee olla puolueella ja sen lehdistöllä. Ja mitä enemmän syvennytään tutkimaan niitä tehtäviä, mitkä neuvostovallan sanomalehdistöllä ovat, sitä tarkemmin selviää lehtien tehtävät kollektiivisena organisaattorina.

Mikä synnytti Pravdan ja kuinka se kykeni täyttämään ne tehtävät, mitkä Lenin oli bolshevistiselle sanomalehdelle asettanut?

Raskas taantumuskausi, ankara maanalaisuus ja tarve laajentaa vallankumouksellisen liikkeen vaikutusta työväenjoukkoihin asettivat ratkaistavaksi kysymyksen legaalisen lehden perustamisesta. II internationalen Köpenhaminan kongressissa v. 1910 pitikin ryhmä VSDTP:n jäseniä tov. Leninin johdolla neuvottelun, jossa päätettiin alkaa julkaista Pietarissa legaalista sanomalehteä Zvezda. V. 1910 joulukuun 16 päivänä ilmestyykin sitten ensimmäinen legaalinen sanomalehti v. 1905—07 jälkeen. Lehti ilmestyi kesäkuun 1 p:ään v. 1911, jonka jälkeen se lakkasi ilmestymästä toimittajan vangitsemisen vuoksi. Syksyllä samana vuonna alkaa lehti jälleen ilmestyä. Se on nyt bolshevistinen ja tästä lasketaankin vallankumouksellisen marxilaisen sanomalehdistön kausi alkaneeksi. Lenin avusti lehteä ulkomailta. Kaikista pakkotoimenpiteistä huolimatta saavutti lehti suurta huomiota työläisten keskuudessa ja v. 1912 kevääseen mennessä se ulotti vaikutuksensa yleisvenäläisiin työläisten piireihin. Varsin huomattavaa osaa näytteli lehti Ljenan tapahtumain yhteydessä. Se kirjoitti laajasti tapahtumista ja lausui julki työläisten yleisen vastalauseen seuraavaan tapaan: «Venäjän proletariaatin luja, tietoinen, suunnitelmallinen ja järjestetty työskentely sellaisten olosuhteiden valloittamiseksi, jolloin verileikit tulevat hyödyttömiksi ja mahdottomiksi — kas siinä paras muisto Ljenan murhatuille työläisille». Lehteä avustivat Lenin ja monet muut toverit ulkomailta käsin. Painosmäärä kohosi 60 tu-

hanteen ja lehti alkoi ilmestyä jo kolmasti viikossa. Mutta yhä kehittyvä työväenliike asetti kysymyksen jokapäivä ilmestyvästä työväenlehdestä. V. 1912 tammikuulla pidetyssä Pragin konferensissa päättivät bolshevikit Pravdan perustamisesta.

Zevzda — lehden numerossa 33 kirjoitti muuan Germanov kirjoituksen: Työväentalo tai työväenlehti. «Eikö olisi parempi — kysyy Germanov, suunnata kaikki tarmo jokapäiväisen lehden perustamiseen? Lehti ei ole palatsi. Jos laukkauttavat Viipurin puolella, siirrämme toimituksen Vasiliostroviin. Käyttäkäämme kaikki tarmomme ja lehti alkaa ilmestyä lähiaikana».

Ote kirjoituksesta osottaa kuinka työläisten aktiivisuus alkoi herätä ja kuinka se tuli ohjata oikeaan uomaansa. Työläiset alkoivat koota varoja jokapäivä ilmestyvää lehteään varten. Ja helmikuussa v. 1912 tekivät ammatilliset järjestöt lehden ilmestymisestä seuraavan päätöksen: «9 ammatillisen liiton edustajat tervehtivät marxilaisen työväenlehden Zvezdan tekemää alotetta jokapäiväisen työväenlehden perustamisesta, lehden, joka olisi luokkakannalla ja pyrkisi työväenjoukoissa toteuttamaan johdonmukaisen marxismin aatetta».

Kuten jo mainitsimme oli Ljenan tapahtumilla käänteentekevä vaikutus työväenliikkeeseen. Keräykset lehdelle alkoivat lisääntyä ja kun maaliskuussa oli suoritettu 76 keräystä, niin huhtikuussa suoritettiin jo 277 keräystä. Lenin kirjoitti tämän johdosta: «Koko huhti- toukokuun päivien merkitys on siinä, että ne ovat käänteentekeviä pimeydestä valoon, passiivisuudesta aktiivisuuteen, yksityisten toiminnasta joukkojen toimintaan. Juuri työläisten nousu huhtikuussa synnytti Pravdan.

Toukokuun 5 päivänä kello 3 aamulla ilmestyi ensimmäinen bolshevistinen sanomalehti Pravda. Kello 10 mennessä aamulla oli painettu 60 tuhatta kappaletta. Työläisten järjestöt kokoontuivat varhain aamulla mielenosotukseen lehden toimituksen luo tervehtimään sen ilmestymistä. Ensi kuukausina kohosi painosmäärä 80 tuhanteen. Jo kuuden päivän kuluttua suoritti poliisi ensimäisen hyökkäyksen lehden kirjapainoon.

Koko taantumuskausi käytiin puolueessa ankaraa taistelua kahdella rintamalla. Bolshevikit taistelivat illegaalisen järjestön, ammattivallankumouksellisten järjestöjen säilyttämisen ja kehittämisen puolesta ja menshevikki- likvidaattorit legaalisen puolueen puolesta. Taistelu keskittyi seuraavien kysymysten ympärille: Missä on puolue?, missä keskus?, mitä osaa näyttelee maanalaisuus ja mitä julkisuus? ja mitkä keskinäissuhteet ovat näiden välillä olemassa?

Likvidaattorit vastasivat: puolue on legaalisella areenalla, keskus on tässä. Duuman fraktsia, ammattiliittojen sosialidemokraattiset ryhmät, klubit, vakuutuskassat, työväenliikkeen yksityiset «toimitsijat», maanalaiset solut, jos ne jossain säilyvät, — kaikki tämä kirjava puoluetta lähellä oleva väki muodostaa «julkisen työväenpuolueen». Maanalaisuus, jos sitä yleensä tarvitaan, näyttelee alistettua, palvelevaa osaa julkisuudelle. Julkinen puolue maanalaisella koneistolla! — sellainen oli likvidaattorien tunnus.

Bolshevikki-«pravdalaiset», kuten heitä usein nimitettiin, vastasivat yllä esitettyihin kysymyksiin toisin.

Puolue on illegaalinen, keskus on siellä. Duuman fraktsia, legaalisten järjestöjen ryhmä on alistettu kokonaisuudessaan maanalaisen johdon alaiseksi ja työskentelee sen alaisena. Julkisuus suhteessa maanalaisuuteen näyttelee alistettua, palvelevaa osaa. Maanalaisen puolueen

julkinen toiminta, sellainen oli bolshevikki-«pravdalaisten» tunnus. Näin kuvaa kahden puolueryhmän taistelua muuan kirjoittaja.

Pravdan ilmestyminen on jo merkki siitä, että likvidaattorius on kärsinyt vararikon. Kuinka suurta osaa lehden tukemisessa näyttelee työläisten osuus, siitä kirjoittaa Lenin mm. näin: «Perustamalla jokapäiväisen sanomalehden ovat pietarilaiset työläiset suorittaneet tavattoman suuren, — liioittelematta voi sanoa, — historiallisen työn... Pravdan perustaminen jää venäläisten työläisten esimerkilliseksi tietoisuuden, tarmon ja yhteenliittymisen osottimeksi... Lehti, joka on perustettu viisikopekkaisilla, työlaitosten ja verstaiden pienten työläisryhmien keräyksillä, on monta kertaa vankempi, lujempi ja vakavammilla perusteilla kuin sellainen lehti, joka on perustettu sadoilla tuhansilla myötämielisten intelligenttien myöntämillä ruplilla».

V. 1912 ensi puoliskolla kohosi keräysten luku työläisryhmiltä 504. Syyskuussa v. 1912 perustivat menshevikki-likvidaattorit vastapainoksi bolshevikkien Pravdalle julkisen Luts-nimisen lehtensä. Lenin vertaillessaan näiden lehtien kannattajajoukkoa osottaa, että 7,093 työläisryhmää kokosivat Pravdalle 5,674 ruplaa, mutta Luts-lehdelle vain 1421 ruplaa. Pravdalaisuus yhdisti 2½ vuodessa 4/5 Venäjän tietoisista työläisistä. Tämä puhuu jo puolestaan Pravdan vaikutuksesta joukkoihin. Vertaamalla työläisryhmien kasvua vuosina 1913—1914 voidaan osottaa, että Pravdan osalle tapahtuu lisääntyminen 31,7 %, mutta Luts-lehdelle vain 1,7 %. Venäjälle levisivät lehdet seuraavasti:

	Työläisryhmien % pravdalaisten	likvidaattorien
Pietarissa	86	14
Moskovassa	83	17
Maaseudulla	68	32

Vain 1/7 osa pravadalaisista käyttävät hyväkseen porvariston kannatusta, likvidaattorien työlaitokset ovat pääasiassa porvariston laitoksia, joiden vaikutuksen alla ovat menshevistiset työläiset. Taistelussa likvidaattoriutta vastaan näyttelee Pravda huomattavaa osaa. V. 1912 aikana oli Pravdassa 24 Leninin kirjoittamaa artikkelia. Stalin ja monet muut avustivat lehteä.

Jo ensi vuotena kohosi Pravdan painosmäärä 40 tuhanteen, menshevikkien lehden painos oli vain 15 tuhatta.

Lehden sisällön tarkastelu antaa käsityksen siitä, mikä kiinnosti työläisiä lehteä tukemaan ja seuraamaan. Pääosaa näyttelivät lakkolaisten kirjoitukset. Ensimmäisellä kaudella, joka lasketaan Pravdan ilmestymisestä sen lakkauttamiseen saakka v. 1914 oli tiedotuksia Pietarin lakoista 1,925 ja lakoista Pietarin ulkopuolella 446. Ammatillisesta liikkeestä oli kirjeenvaihtajain kirjoituksia 194, naisten työoloista 155 ja lasten työstä 75. Tärkeintä on juuri se, että ainehiston olivat työläiset lähettäneet. Jo ensimmäisellä kaudellaan kiinnitti Pravda huomiota myöskin maaseutuun julkaisemalla osastoa Talonpoikain elämästä. Pravda palveli siis alusta alkaen laajoja työläislukijoita, joukkolukijoita. Se kehitti ja kasvatti työläiskirjeenvaihtajia sekä koetti kasvattaa työläiskirjailijoitakin julkaisemalla heidän kaunokirjallisia ja runotuotteitaan. Pravda kirjoitti (n:o 1): «Me toivoisimme, että työläiset eivät rajottuisi ainoastaan myötätuntoon, vaan osallistuisivat aktiivisesti lehden toimittamiseen. Elkööt työläiset pu-

huko, että he eivät ole tottuneet kirjoitustyöhön, työläiskirjailijat eivät putoa valmiina taivaalta, he valmistuvat vain kirjallisen työn teossa».

Tehtaissa ja kaikissa työlaitoksissa, vieläpä maaseudullakin, saavutti Pravda suurta suosiota. Talonpojat pyysivät toimitusta lähettämään heille «salaisesti» rakasta lehteä ja toimitus tietenkin lähetti niitä mitä moninaisimmalla tavalla. Kun lehtilähetys saapui tehtaisiin, olivat työläiset valmiina sitä levittämään. Jo kello 4 aamulla saapuivat työläiset kirjapainoon, ottivat kymmeniä kiloja käsittävät lehtiniput mukaansa ja veivät ne tehtaisiin monien kilometrien päähän.

Edellä mainitsimme kuinka työläiset suunnitellessaan jokapäiväisen lehden perustamista sanoivat, että jos viranomaiset sulkevat toimituksen Viipurin puolella, niin viemme sen Vasiliostroviin. Tämän bolshevikit käytännössä toteuttivatkin. Pravda joutui ankarien sortotoimenpiteiden alaiseksi hallituksen taholta. Julkaisemme allaolevan taulukon osotteeksi siitä, kuinka monasti lehden tuli muuttaa nimeään voidakseen ilmestyä. Muista pakkotoimenpiteistä antaa taulukko myöskin kuvan. Samalla se osottaa, mitenkä suuria uhrauksia työläisten täytyi suorittaa tsaristiselle järjestelmälle lehtensä vuoksi. Mutta kaikista näistä huolimatta lehti ilmestyi säännöllisesti ja valloitti puolelleen työläisten valtavat kerrokset sekä valmensi heitä vallankumouksen tehtäviä suorittamaan.

Pakkotoimenpiteistä työväenlehdille 2 vuoden aikana (huhtik. 22 1912 huhtik. 5 v 1914)

LEHDEN NIMI	Montako numeroa ilmestyi	Pakkotoimenpiteitten alaisia №№	Takavarikoituja numeroita	Sakotettuja	Sakkosumma	Vankeus muutettu	Vankeutta
Pravda (ensimmäinen vuosi)	295	60	41	10	7,800	47	3 N 9 kk
Pravda (toinen vuosi)	61	13	8	5	2,500	15	—
Rabotshaja Pravda	17	14	12	2	1,000	6	—
Severnaja Pravda	31	23	20	3	1,250	6	—
Pravda truda	20	13	12	1	250	7	—
Sa pravdu	52	23	21	2	1,000	6	—
Proletarskaja Pravda	34	13	13	—	—	—	—
Putj pravdi	5	9	7	2	650	17	—
Yhteensä	515	168	134	31	14,450	80 kk 31 viik	9 kk

Pravda-lehden sensuroimisen yhteydessä on mainittava eräs huvittava seikka. Sensuurissa kävi eräs 70-vuotias vanhus. Hän istui rauhallisena ja katseli sensuroimista niin kauan kuin näki, ettei mitään pois pyyhitty. Vieläpä sen jälkeenkin hän rauhallisena silmäili toisten lehtien tarkistelua. Mutta kun hän huomasi, että jotakin pyyhittiin yli, niin hän heti lehden käsiinsä saatuaan kiiruhti ulos, otti ajurin ja ajoi kiireesti kirjapainoon, jossa luonnollisesti alkoi tulinen kiire lehtien lähettämi-

seksi, ja ennenkuin poliisit ehtivät paikalle, oli kaikki lehdet jaettu ja takavarikoitavaksi , jäi tavallisesti 30—40 kappaletta. Tietenkin vain kirjapainon työläisten myötätunnolla oli tällainen toiminta mahdollinen.

Pravdan toinen kausi alkaa helmikuun vallankumouksesta ja kestää lokakuuhun saakka. Sen ajan esiintyy lehti joukkojen organisaattorina ja valmentaa heitä vallanottoon. Kolmas kausi alkaa Lokakuusta, jonka jälkeen Pravda alkaa esiintyä proletariaatin diktatuurin kauden johtavana elimenä.

Neuvostolehdistö on ottanut pitkän kehitysaskeleen eteenpäin. Se on suorittanut voimakasta työtä joukkojen organisaattorina sosialistisen rakennustyön hyväksi. Sanomalehdistön tehtävät ovat kunakin aikana palvelleet niitä tehtäviä, jotka puolueemme ja neuvostovalta ovat asettaneet etualalle. Lehdistön kehitystä kuvaa mm. seuraava taulukko:

LEHTITYYPIT	Lehtien lukumäärä venäjän kielellä		Lehtien lukumäärä kansallisilla kielillä		Lehtiä kaikkiaan	
	V. 1928	V. 1929	V. 1928	V. 1929	V. 1928	V. 1929
Yleispoliittisia	137	178	141	65	198	243
Talonpoikain	95	89	113	130	208	219
Nuorisoliiton ja lasten	42	42	25	38	67	80
Koopperatiivi	12	14	11	4	13	18
Ammatillisia	10	13	5	10	15	23
Sotilas	13	16	5	9	17	28

Vaikka nämä numerot eivät olekaan aivan viime vuosilta, niin ne sittenkin kuvastavat sitä kasvua, mikä tapahtuu sanomalehdistön alalla.

Ammatillisten lehtien laajaa levikkiä osottaa se, että kun Trudlehden painos oli v. 1928 — 67,000, niin v. 1930 oli se jo 167,000 ja Gutok-lehden painos v. 1928 — 377,000, mutta v. 1930 jo 430,000.

Viimeaikoina ovat uudet lehtityypit, tehdas- ja piirilehdet, alkaneet näytellä huomattavaa osaa. XVI puoluekokouksen aikana oli tehdaslehtien luku 1500. Tuotannollisen elämän järjestämisessä ovat ne suorittaneet suurenmoista työtä. Seinälehtien luku kasvaa myöskin. V. 1928 oli niitä 60,000, mutta v. 1930 jo 250,000. Radiolehtien lukumäärä oli v. 1930 — 150, mutta on luku tietenkin siitä jo kohonnut. Viimeksimainitun lehtityypin määritteli Lenin seuraavaan tapaan: «lehti ilman paperia ja välimatkaa», ja «Järjestää kokouksia miljoonaisille kuulijakunnille». Tämän lehtityypin on neuvostoradio käyttänyt hyväkseen monella eri tavalla ja sen käyttämistä kehitetään yhä edelleenkin. Viimeisenä uutuutena voidaan mainita, että Leningradin radioasema on alkanut elokuvien lähetyksen.

Ylempänä esitetty tilasto lehtien lukumäärästä osoitti myöskin kansallisten lehtien lukumäärän kasvun. Vähemmistökansallisuuksilla on kiintoisaa seurata kansallisten lehtien kehitystä ja siksi esitämme niistä seuraavan taulukon:

XVI puoluekokoukseen mennessä oli kansallisia lehtiä 249.

Johtavia	35	kertapainos	475,000
Työläis (ammatillisia)	31	„	492,000
Talonpoikain	131	„	1106,000
Nuorisoliiton ja pioneerien	36	„	378,000
Erilaisia (sotilas, kooperatiivi ym)	16	„	198,000

Nämä tilastotiedot puhuvat puolestaan siitä oikeasta leniniläisestä kansallisuuspolitiikasta, mitä neuvostovallassa toteutetaan. Tsaarin aikana eivät laajat talonpoikaisjoukot tulleet osallisiksi sanomalehdistä. Aikakausijulkaisuja ilmestyi tosin 24 kansallisilla kielillä, mutta ne olivat Lännen kansoja varten ja suurimmalta osaltaan uskonnollisia ja porvarillisen kansallisuuspolitiikan läpitunkemia. Nyt ilmestyy lehtiä 58 kielellä.

Paitsi Pravdaa ja SSSR:n TPK:n YTPK:n «Izvestijaa» ilmestyy joukko johtavia KK:n lehtiä VKP:n KK:n aluekomiteain ja eri piirien aluekomiteain, sekä vastaavien neuvostoelinten lehtiä, jotka useat ovat hyvin laajalle levinneet. Sellaisia mm. Leningradin Pravda, Zarja Vostoka (Tiflis), Sovetskaja Sipir jne.

Viimeisten vuosien aikana on suomenkielinenkin lehdistö kasvanut hyvin nopeasti. Tämä on aivan luonnollista, sillä sitä mukaan kuin työtätekevien aktiivisuus ja sosialistisen rakennustyön tempot kasvavat, sitä mukaan lisääntyy sanomalehden tarvekin. Ja sikäli kuin suomenkielinen lehdistömme on omaksunut bolshevistiset työmetodit, sikäli on se saanut vaikutusvaltaa joukkojen keskuudessa. Epäilemättä on meillä vielä suuri työ bolshevististen lehtiperiaatteiden omaksumiseksi. Suurimpana esteenä on kaaderien puute. Niiden kasvattamiseen on kiinnitettävä yhä suurempi huomio. Alotteita on tosin tehty .Onhan kommunistisen yliopiston yhteyteen perustettu sanomalehti-osasto. Joitakin henkilöitä opiskelee eri instituuteissa. Mutta se ei vielä riitä. Enemmän on saatava opintielle ihmisiä sanomalehtityötä varten. Järjestöjen on huolehdittava siitä, että oppilaitokset turvataan opiskelijoilla. Yliopiston sanomalehtiosastollakaan ei ole vielä täyttä oppilasmäärää. Enemmän on vedettävä uusia voimia tehtaista ja maaseudulta. Opiskelumahdollisuudet ovat kansallisellakin aineksella rajattomat ja niitä on opittava käyttämään hyväksi. Vasta silloin poistamme kaaderien puutteen, joka on suurimpana haittana lehtityössämme.

Pravdan 20-vuotispäivänä korostamme erikoisesti sitä osuutta, mikä bolshevistisella Pravdalla on ollut ja tulee edelleenkin olemaan joukkojen organisaattorina. Meidän on tutustuttava Pravdan historiaan ja omaksuttava sen työ- ja taistelutavat. Vasta silloin kykenemme suorittamaan ne tehtävät, jotka bolshevistiselle lehdistölle asetetaan. Varsinkin veljespuolueiden tulee oppia niistä otteista, joita Pravda käytti taistelussa menshevikki-likvidaattoreita ja trotskilaisuutta vastaan. Onhan kaikkien maiden kommunististen puolueiden tehtävänä valtavien työläisjoukkojen pois vetäminen sosialifasistien sanomalehdistön vaikutusvallasta. Siinä tehtävässä on lehdistöllä suuri osuus. Lehtien tulee kuvata sitä työtä ja taistelua mitä työtätekevät joukot suorittavat taistellessaan työnantajiaan ja vallassa olevaa järjestelmää vastaan. Työläiset on saatava lehtien kirjeenvaihtajiksi ja heidän kauttaan yhteys työlaitoksiin. Näin teki Pravda ja siksi siitä tuli kaikille työläisille ja maaseudun köyhälistöllekin unhoittumaton ystävä. Pravdan loistavasti suorit-

tamalla organisoivalla työllä onkin vallankumouksellisessa työväenliikkeessä kansainvälinen merkitys.

Pravda osottaa nytkin tietä uusien sosialististen työmuotojen alalla. Sosialistinen kilpailu, iskulaisuus ja prikaatityö on kytketty sanomalehtityöhön. Vain näiden työmetodien kautta saadaan sanomalehtien työ joustavaksi, vain täten ne saadaan nopeasti reageeraamaan elävään elämään, jota rakennustyömme tempot ehdottomasti vaativat.

Pravdan 20-vuotispäivän ja sanomalehdistön päivän tulee voimistaa leniniläisten, bolshevististen periaatteiden korostamista sanomalehdistössä. Onhan edessämme jättiläistehtävä: luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentaminen. Lehdistön tulee kulkea edellä ja organisoida joukot tätä tehtävää suorittamaan. Lehtien tulee esiintyä voimakkaana aseena taistelussa puolueen päälinjan puolesta. Sen on käytävä taistelua kahdella rintamalla oikeisto-opportunismia vastaan, joka on päävaara tällä etapilla, ja «vasemmiston»-horjahtelua sekä sille sopuilua vastaan. On taisteltava vastavallankumouksellista trotskilaisuutta vastaan ja seisottava neuvostovallan vartiona koko imperialistisen maailman päällekarkauksia vastaan. Lehdistön tulee olla kaikkien, niin poliittisten kuin taloudellistenkin, kysymysten alalla ensimmäisenä toteuttamassa puolueemme ja neuvostovallan ohjeita. Ensimmäisen viisivuotisen päättävän vuoden ja XVII puoluekonferenssin asettamat tehtävät ovat perustehtäviä, joiden ympärille kietoutuu joukko muita kysymyksiä. Sanomalehdistön on kasvatettava tietoisia luokattoman yhteiskunnan rakentajia. Sen tulee opettaa ihmisille, kuten Lenin sanoi: «Uuden työkurin rakentaminen, uusien yhteiskunnallisten suhteiden ihmisten kesken rakentaminen, uusien ihmisten työhön värväämisen muotojen ja tapojen rakentaminen.» Kaikki tämä on mahdollista puolueemme ja sen suuren johtajan, tov. Stalinin, ohjaaman Pravdan avulla.

Tulinen taistelutervehdys bolshevistisen lehdistön esitaistelijalle Pravdalle.

SSSR:n ammattiliittojen IX edustajakokous

EDUSTAJAKOKOUS kokoontui 20/IV ja päättyi 29/IV—32. Kokouksessa oli edustajia kaikkiaan 1,400, edustaen 16,5 milj. ammattiliiton jäsentä. Kolmen vuoden aikana, mikä on kulunut ammattiliittojen VIII edustajakokouksesta, SSSR:n proletariaatin lukumäärä on kasvanut 11,5 milj. hengestä 18,5 miljoonaan sekä ammattiliittojen jäsenmäärä 10,900,000:sta — 16,504,000. Tällaisten numerotietojen tausta on huomattava, tarkastettaessa ammattiliittojen IX edustajakokouksen suorittamaa laajaa ja suurimerkityksellistä työtä.

Edustajakokouksen työ keskittyi pääasiassa seuraavien selostusten käsittelyyn: Neuvostoliiton ammatillisten järjestöjen keskusneuvoston selostus, jonka esitti tov. Shvernik; Neuvostoliit. ammattijärjestöjen keskusneuvoston Profinternin edustajiston selostus, jonka esitti tov. Losovskij; raskaanteollisuuden kansankomissariaatin selostus, tov. Pjatakovin esittämänä; tov. Tsihonin selostus SSSR:n työasiain kansankomissariaatin työstä; SSSR:n gosplanin selos-

tus toisesta viisivuotissuunnitelmasta — Kuibyshev.

Edustajakokouksen avauksen jälkeen, jonka suoritti tov. Shvernik, esiintyi tov. Molotov tervehtien edustajakokousta NKP(b):n KK:n ja N-liiton kansankomisarien neuvoston nimessä. Tervehdyspuheessaan tov. Molotov lausui m.m. seuraavaa.

Ammattiliittojen VIII edustajakokouksesta on kulunut vain lyhyt aika, kaikkiaan vain kolme vuotta, mutta tällä kaudella Neuvostoliitto on kuitenkin kulkenut kehityksensä mitä tärkeimmän etapin. Tämä etappi on ollut maamme koko kansantalouden voimmakkaan kasvun ja työläis-joukkojen aktiivisuuden kasvun kautta. Yhtenä todisteena tästä on ammattiliittojemme jättiläismäinen kasvu. Ammattiliittojemme voima on siinä, että ne nojaavat kohoavaan sosialistiseen talouteen. Ammattiliittomme nojaavat kansantalouden kasvuun ja samanaikaisesti esiintyvät tämän talouden organisaattoreina, puolueen auttajina työväenluokan järjestämisessä.

Tov. Molotov esittää numeroita sosialistisen teollisuuden kehityksen korkeista tempoista. Kuluvan vuoden ensimmäisellä neljänneksellä teollisuuden tuotanto on kasvanut verrattuna viimevuoden ensimmäiseen neljännekseen, 19 %:lla, mutta raskaan teollisuuden alalla tämä kasvu kohoaa aina 34,5 %.

Edelleen tov. Molotov kiinnittää erikoista huomiota työväenluokan aineellisen aseman parantamisen kysymyksiin. Huomattavien saavutusten rinnalla tällä alalla tov. Molotov toteaa ammattiliittojen suuresti jääneen jälkeen taistelussa työläisjoukkojen yhteiskunnallis-elinehtojen parantamisen puolesta. Ilman taistelua varustelun parantamisen puolesta ja ilman työläisten kontrollia varustelun järjestelyssä ei tässä suhteessa ole saavutettavissa ratkaisevaa käännettä. Ammattiliittojen järjestyneen osanoton voimistamisen taisteluun työväenluokan aineellisen aseman parantamisen puolesta ja erikoisesti varustelun parantamisen puolesta puolueemme keskuskomitea katsoo erääksi tärkeimpiä, ellei tärkeimmäksi ammattiliittojen tehtäväksi tällä hetkellä.

Lopuksi tov. Molotov pysähtyy kansainvälisen tilanteen arviointiin. Kaukaisen idän tapahtumat ja kansainvälinen tilanne kokonaisuudessaan ei voi olla vetämättä poleensa Neuvostoliiton työtätekevien huomiota. Nämä tapahtumat vaativat erikoista huomiota ja tarkkuutta.

Meidän politiikkamme on ollut ja on rauhallisten suhteiden säilyttämisen politiikkaa muiden valtioiden kanssa, johdonmukaista yleisen rauhan intressien puolustamisen politiikkaa. Neuvostovallan koko historian aikana tämä on osoitettu teoilla ja tosiasioilla. Myöskin tällä hetkellä SSSR lujasti noudattaa tätä politiikkaa. Tätä rauhanpolitiikkaa on yritetty lukemattomilla provokatioteoilla horjuttaa, viimeaikoina erikoisesti kaukaisessa idässä. Käyden systemaattisesti taistelua kaikkia ja kaikenlaisia sotaprovokaattoreiden yrityksiä vastaan kaukaisessa idässä ja paljastaen heidät askel askeleelta, Neuvostoliitto, pysyen uskollisena sotavastaiselle politiikalleen, myöskin tulevaisuudessa tulee kaikella päättäväisyydellä noudattamaan rauhallisten suhteiden politiikkaa.

Me hyvin muistamme sen ajan, jolloin ulkolaisten imperialistien käsillä organisoitiin sota-interventio maamme työläis-talonpoikaisvallan kukistamiseksi. Tunnettua on kuitenkin myöskin se, että vieläpä silloinkin, taloudellisen rappion ja nääntymyksen kaudella SSSR:ää vastaan kohotetusta "14 valtion liiton" muodossa esiintyvästä peloittimesta huolimatta Neuvostojen viholliset tulivat lyödyiksi ja ajetuksi tiehensä. Tästä on kulunut jo paljon aikaa ja kan-

sainvälinen tilanne on suuresti muuttunut. Tämä muutos on tapahtunut SSSR:n, sosialismia rakentavan maan hyväksi ja kapitalistista maailmaa vastaan. Neuvostoliiton rajojen ulkopuolelta olevain meille onnettomuutta toivojain tulisi vakavasti ajatella muodostunutta tilannetta, ennenkuin lähtevät vaarallisiin seikkailuihin. Nyt se voi päättyä heille paljoa huonommin. Tämän vuoksi on ymmärrettävää, että maamme työläisjoukoissa kasvaa ja lujittuu varmuus ei ainoastaan asiansa oikeudesta, vaan myöskin kyvystä seistä loppuun saakka tämän asian puolesta.

Edelleen tov. Molotov osoittaa Kansainliiton "rauhanpolitiikan" valheellisuuden sekä viittaa siihen, kuinka parhaillaan työskentelevä aseistariisumiskonferenssi, joka on valmistanut työtään jo kokonaista 6 vuotta, ei ole päässyt aseistariisumiskysymyksessä askeltakaan eteenpäin. Kaikki osoittaa, kuinka kapitalistiset maat puheilla aseistariisumisesta koettavat peittää aseistuksen nopean kasvun tosiasian. Kaikki Neuvostoliiton ehdotukset todellisesta aseistariisumisesta ovat tulleet hylätyiksi, mikä parhaiten todistaa ja paljastaa Kansainliiton "rauhanpolitiikan" valheellisuuden. Sitä suuremmalla päättäväisyydellä maamme työväenluokan täytyy työskennellä rauhallisten suhteiden säilyttämiseksi kansojen välillä, SSSR:n poliittisen ja taloudellisen mahdin lujittamiseksi, koko sosialistisen rakennustyön asian kehittämiseksi ja voimiensa järjestämiseksi sosialismin täydellistä voittoa varten. Leniniläisen puolueemme varmalla johdolla ammattiliittoihin järjestäytynyt työväenluokka kulkee uusiin ja yhä suurempiin voittoihin sosialistisessa rakennustyössä lujittaen kansainvälisen proletariaatin joukoissa uskoa sosialismin asian täydelliseen voittoon.

Tämän jälkeen esitti tov Shvernik Neuvostoliiton ammattiliittojen keskusneuvoston selostuksen. Hän kiinnittää edustajakokouksen huomion pääasiassa seuraaviin seikkoihin.

Ammattiliittojen IX edustakokouksen — alkoi tov. Shvernik — tulee tehdä yhteenveto kolmivuotisesta työstä. Luonnehtien selostuksensa alkuosassa tätä kautta antoi hän kuvan neuvostovallan suurista saavutuksista viimeisinä vuosina. — Me olemme voittaneet, siksi että sellainen on työläisten vallankumouksellinen tahto voittoon, työläisten, jotka puolueen kutsuun täyttää viisivuotissuunnitelma neljässä vuodessa vastasivat riviensä tiivistämisellä, voimakkaalla työinnon kohottamisella, vastasivat päättävällä taistelulla viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa toteuttamisen puolesta.

Emme saa minuutiksikaan unohtaa, että olemme saavuttaneet voitot ankarassa taistelussa. Olemme saavuttaneet nämä voitot vain sen vuoksi, että meitä on ohjannut varma perämies — meidän kunniakas bolshevistinen puolueemme ja sen keskuskomitea. Ja ehdottomasti yhtenä suurimpana ehtona puolueemme päälinjan voitolle esiintyy se, että puolueemme johdossa seisoo horjumattomasti Leninin varmin ja suurin oppilas, työväenluokan johtaja tov. Stalin.

Edelleen selostaja karakterisoi seikkaperäisesti taistelua ammattiliittojen keskusneuvoston opportunistista johtoa vastaan.

Oikeistolaiset, asettaen vastakkain ammattiliittojen "puolustus"-funktsiot ja niiden tehtävät osallistumisessa sosialistiseen rakennustyöhön, heikonsivat tällä liittojen työtä myöskin työläisten aineellisen aseman parantamiseksi.

Ammattiliitt. keskusneuvoston opportunistinen johto riisuuntui aseista sosialistisen uudestirakentamisen vaikeuksien edessä ja toteutti mitä vaarallisinta linjaa asettamalla puolueen

ja ammattiliitot vastakkain. Taistelussaan puoluetta vastaan ammattiliitoissa oikeistolaiset tosiasiassa asettuivat menshevistiselle kannalle asettaen ammatillisen liikkeen intressit vastakkaisiksi proletariaatin yleisille luokka-intresseille — proletariaatin diktatuurin intresseille. Puolueemme keskuskomitean bolshevistinen päättävä toiminta aikaansai tämän vahingollisen ilmiön likvidoimisen.

Uuden ammattiliittojohdon eteen oli asetettu tehtävä täydellisesti toteuttaa puolueen päälinja ammattiliitoissa. Lyhyimmässä ajassa oli likvidoitava opportunistinen, trade-unionistinen perintö, jonka vanha johto jätti jälkeensä, täytyi perusteitaan myöten uudelleenjärjestää ammattiliittojen työ sosialistisen rekonstruktioinnin vaatimuksia vastaavalla tavalla.

Ammattiliittojen IX edustajakokouksessa me voimme rohkeasti sanoa, että neuvosto-ammattiliitot ovat kunnialla täyttäneet tehtävät, jotka puolue oli sen eteen asettanut.

Kärjistyvä luokkataistelu tulee asettamaan tästä huolimatta kuitenkin ammattiliitoillemmekin vastuunalaisen tehtävän. Porvarilliset ja pikkuporvarilliset ainekset yrittävät vielä tulevaisuudessakin vaikuttaa työväenluokan määrättyihin kerroksiin, synnyttäen tällätavoin vaikeuksia työssämme. Täytyy voimistaa ammattiliittojen taistelua kaikkia opportunismin esiintymisiä vastaan sekä opportunismiin sovittelevasti suhtautumisen ilmiöitä vastaan. Lujittaen rivejään taistelussa puolueen päälinjan puolesta, ammattiliittojen täytyy turvata sosialistisen rakennustyön tehtäväin toteuttaminen, tehtäväin, jotka puolue on asettanut maamme työväenluokan eteen.

Kuvatessaan työläisten tuotannollisen innostuksen kasvua selostaja osoittaa, kuinka v. 1932 (tammikuussa) sosialistiseen kilpailuun osallistui 72 % kaikista työläisistä ja 39 % insinööreistä työskentelee iskulaisina. Edelleen esimerkkinä työinnosta selostaja lausuu: Dnjeprostroilla olisi suunnitelman mukaan pitänyt laskea betonia 427 tuh. kuutiometriä, mutta työläiset esittivät vastasuunnitelmana 500 tuh. kuutiometriä. Prikaatien sankarillisen työn tuloksena kuitenkin laskettiin 500 tuh. m³ asemasta 518 tuh. m³. Tällaisia esimerkkejä voitaisiin esittää lukemattomia.

Erikoisesti kiinnittää selostaja huomiota itsekannattavaisuusprikaatien osuuteen, jotka syntyivät ensi kerran kolmannen ratkaisevan vuoden ensimmäisellä neljänneksellä ja esiintyivät sosialistisen kilpailun korkeimpina muotoina. Kun 1 p:nä helmikuuta v. 1931 SSSR:ssä oli vain 10 itsekannattavaisuuden pohjalla työskentelevää prikaatia, oli niitä huhtik. 1 p:nä v. 1932 jo 155,000.

Kuitenkin näiden prikaatien johto ammatillisten ja taloudellisten järjestöjen taholta on jäänyt huomattavasti jälkeen tämän liikkeen määrällisestä kasvusta. Toisena korkeampana sosialistisen kilpailun muotona esiintyy täydennys- ja työvuoro-täydennyssuunnitelma. Tämän muodon suuri merkitys on ennenkaikkea siinä, että sen kautta laajat työläisjoukot välittömästi vedetään sosialistisen rakennustyömme suunnittelutyöhön. Monissa paikoissa ei kuitenkaan riittävällä vakavuudella ole suhtauduttu tähän kysymykseen. Joidenkin täydennyssuunnitelmien täyttämättä jäämiseen on ollut ennenkaikkea syynä se, ettei ole täytetty niitä ehtoja, mitkä työläiset ovat katsoneet välttämättömiksi vastasuunnitelman täyttämiselle. On välttämätöntä jännittää kaikki voimat kaikkien niiden ehtojen täyttämiseksi, joita työläiset esittävät täyden-

nyssuunnitelman muodostamisen yhteydessä.

Tuotannollisten neuvottelujen työn järjestelyssä on uutta se, että niiden työn keskiö on siirretty prikaateihin, jolla toimenpiteellä on aikaansaatu laajojen joukkojen osallistuminen välittömästi tuotannollisten neuvottelujen työhön.

Tämän jälkeen luonnehdittuaan ammattiliittojen työtä maaseudulla, niiden osuutta ja osallistumista maatalouden uudelleenjärjestelyyn, tov. Shvernik siirtyy käsittelemään kysymystä työväenluokan aineellisesta asemasta, mikä kysymys muodostuukin selostuksen keskeisimmäksi osaksi.

Sosialistisen talouden kasvu on luonut aineellisen perustan SSSR:n työtätekevien elinehtojen parantamiselle. Tov. Shvernik esittää suuren määrän numeroita, jotka todistavat oikeaksi tämän väitteen. Kasvaa keskimääräinen kuukausipalkka työläisille ja palveluskuntalaisille (koko teollisuudessa v. 1931 suhteessa vuoteen 1928 — 35,9 %:lla, ja v. 1932 suunnitelmien mukaan — 51 %:lla) samoin määrärahat maksuttomaan opiskeluun, lääkintäapuun, yhteiskunnalliseen vakuutukseen jne.

Uusi tariffisysteemi luo aineellisen intressin työssä ja kiihoittaa työläisiä kohottamaan ammattitaitoaan. Puhuen urakkatyöstä, tov. Shvernik osoittaa, että urakkatyön maksimaalinen toteuttaminen, mikä meidän oloissa suoritetaan huolehtimalla työn suojeluksesta, seitsentuntista työpäivää noudattaen jne., esiintyy ammattiliittojen tärkeimpänä tehtävänä. Tämä takaa myöskin työläisten aineellisen aseman parantamisen. Lisäksi urakkasysteemin toteuttaminen tulee tapahtua teknillisen normeerauksen perusteella. Normeeraustyöhön on vedettävä vanhoja kokeneita työläisiä, jotka voivat sen menestyksellisesti suorittaa. Erikoisesti on kiinnitettävä huomiota progressiivisen urakkatyösysteemin toteuttamiseen, likvideeraten ne puutteet mitä tällä alalla on esiintynyt. Yleensä työpalkkakysymyksen uudelleenjärjestely on vasta alkanut ja vaatii tämä kysymys edelleen taloudellisten- ja ammattijärjestöjen kaiken huomion.

Työläisten aineellisen aseman parantamiskysymyksen yhteydessä selostaja kiinnittää erikoista huomiota varustelukysymykseen. Maatalouden sosialistisen sektorin kasvu, kevyen teollisuuden kasvu ja erikoisesti ravintotarpeita tuottavan teollisuuden kasvu — on luonut perustan työläisten vaatimusten tyydyttämiselle entistä paremmin. Kysyntä kuitenkin kasvaa nopeasti työväenluokan kasvun yhteydessä. V. 1925 varusteluverkosto muonitti 9—10 milj. henkeä, mutta v. 1932 tämä luku on kohonnut jo 40 miljoonaan. Tämän vuoksi on varusteluun kiinnitettävä erikoista huomiota. Kooperatiivit usein eivät osaa järjestää käytettävissään olevien varastojen luettelointia ja jakoa, mistä ovat sitten tuloksena ne vaikeudet, joita varustelussamme on havaittavissa. Eräs huomattavimpia uusia toimenpiteitä kooperatiivityön alalla, minkä toteuttamiseen ammattiliittoneuvosto aktiivisesti osallistui, oli suljettujen jakelupaikkojen järjestäminen tehtaiden yhteyteen. Nämä suljetut jakelupaikat ovat näytelleet suurta osuutta suunnitelmallisen varustelun järjestämiseksi. Siellä, missä tehdas ja työpaikkakomiteat ovat vakavasti ryhtyneet suljettujen jakelupaikkojen järjestelyyn, on havaittavissa suuria tuloksia varustelun parantamisessa.

Johtavan teollisuuden työläisten varustelun parantamiseksi on avattu 150 suljettua jakelupaikkaa, jotka ovat välittömästi Tsentrosojusin valvonnan alaisia. Ammat.keskusneuvoston aloitteesta on toteutettu erikoisesti iskulaisten varustelua. Ja onhan luonnollista, että meidän täytyy huolehtia ennenkaikkea niistä, jotka todella bolshevistisesti taistelevat taloudellis-

ten tehtäväimme toteuttamisen puolesta.

Byrokratismi ja nepmannihenki ei ole vielä lopullisesti likvidoitu kaikissa osuustoimintajärjestöissä. On havaittavissa tavaravarastojen pidätystä, hintojen laitonta koroittamista jne., kaikkia tällaisia ilmiöitä vastaan on ammattiliittojärjestöjen käytävä ankaraa taistelua. Suurta huomiota on ammattiliittojärjestöjen kiinnitettävä myöskin valtionkaupan järjestelyyn, jonka tehtävän puolue on asettanut. Samoin on ammattiliittojärjestöjen aktiivisesti osallistuttava kollektiivitalouksien kaupan järjestelyyn. Esikaupunkitalouksien järjestäminen on eräs tärkeimpiä ammattiliittojen työaloja. Tähän tarkoitukseen keskusneuvosto on varannut yli 100 milj. ruplaa.

Tämän jälkeen selostaja kiinnittää edustajakokouksen huomion asunto-olojen järjestelyyn ja työläisten kulttuurivaatimusten tyydyttämiseen, lausuen lopuksi, että se, joka ei ymmärrä työväestön aineellisen ja kulttuurisen aseman parantamisen tärkeyttä, tulee tekemään mitä suurimpia poliittisia virheitä.

Selostuksensa lopussa tov. Shvernik lausuu: — ammattiliittojen suurimpana tehtävänä on taistelu ensimmäisen viisivuotissuunnitelman neljännen viimeisen vuoden tehtäväin menestyksellisesti täyttämisen puolesta siirtyäksemme toiseen viisivuotissuunnitelmaan. V. 1932 suunnitelma täytyy tulla 100 % täytetyksi hinnalla millä hyvänsä. Ammattiliittojen täytyy mobilisoida kaikki työläiset osallistumaan toisen 5-vuotissuunnitelman valmisteluun. Ei ole minkäänlaista epäilystä siitä, ettemmekö täyttäisi toista viisivuotissuunnitelmaa yhtä menestyksellisesti kuin ensimmäistäkin.

Ammattiliittojen täytyy voimistaa taistelua luokkavieraiden ainesten vaikutusta vastaan. Ammattiliittojen edessä on miljoonaisten työläisjoukkojen sosialistisesti uudelleenkasvattamisen tehtävä. Ammattiliittojen täytyy käydä ankaraa taistelua työläisten luokkakasvatuksen puolesta. KK:n ja puolueen johtajan, tov. Stalinin, johdolla me voitamme.

Laajan keskustelun jälkeen, minkä yhteydessä tov. Rudsutak esiintyi laajalla puheella, edustajakokous siirtyi seuraavan kysymyksen käsittelyyn.

Tov. Losovskij esitti Neuvostoliiton ammattiliittojen keskusneuvoston Profinternissä olevan edustajiston selostuksen. Aluksi selostaja osoitti, kuinka kapitalismin osittainen vakaantumisen kausi on päättymässä. Tämän stabilisation korkeimpana pisteenä voi pitää vuotta 1928. Tällöin myöskin esiintyivät ne oikeistovirtaukset, jotka yliarvioivat kapitalismin osittaisen vakaantumisen, puhuen "järjestyneestä kapitalismista", ja jota virtausta vastaan Kominternin, Profinternin ja puolueemme täytyi käydä päättävää taistelua. Kominternin arvio kapitalismin osittaisesta vakaantumisesta on osoittautunut täysin oikeaksi ja elämä on osoittanut, kuinka tämä osittainen vakaantuminen on nyt päättymässä. Pula puristaa kapitalistisia maita yhä voimakkaammin. Kaikista aseistariisumispuheista ja konferensseista huolimatta kapitalistiset maat valmistautuvat kuumeisella kiireellä sotaan ja ennenkaikkea sotaan Neuvostoliittoa vastaan. Tapahtumat kaukaisessa idässä merkitsevät uuden imperialistisen sodan alkamista, välittömän uhkan muodostamista Neuvostoliittoa vastaan.

Kapitalistisessa maailmassa on pula tällä hetkellä kehittynyt siihen pisteeseen, että itse porvarillisten ideologien keskuudessa kohoaa epäilyksiä kapitalistisen systeemin olemassaolon jatkumisesta. Nykyisen pulan laajuus ja syvällisyys ei ole verrattavissa mihinkään aikaisempiin. Viimeiset kaksi vuotta ovat saaneet aikaan työväenluokan elintason suunnattoman alenemisen. Lukuunottamat-

ta suurta palkkojen alentumista on suorastaan työttömäksi joutuneiden työläisten lukumäärä ennenkuulumattoman suuri, käsittäen tällä hetkellä meidän laskelmiemme mukaan 48 milj. henk. (ottamatta huomioon siirtomaita ja monia maita sekä työaloja, joilta ei minkäänlaista luettelointia työttömyydestä ole olemassa). Työttömien lukumäärä virallisten tietojen mukaan voidaan Saksassa arvioida nousevan 8 milj. Amerikassa 14 milj., Englannissa 3 milj., Japanissa likipitäin 3 milj. jne. Muutamissa maissa työttömien lukumäärä käsittää enemmän kuin puolet työväenluokasta. Rinnastaen näitä tietoja kapitalististen maiden teollisuus- ja maataloustuotannon alaspainumisesta sekä työväenluokan aseman kurjistumisesta siihen nopeaan teollisuuden ja maatalouden kasvuun ja työläisten elintason paranemiseen, mikä on havaittavissa meillä Neuvostoliitossa, käy jokaiselle työläiselle selvääkin selvemmäksi se ero, mikä vallitsee kahden systeemin, kapitalistisen ja sosialistisen, välillä.

Profinternillä ja kaikilla sen sektioilla on ollut keskeisimpänä kysymyksenä kapitalismin hyökkäyksen vastustuksen järjestäminen, ja toiselta puolen siellä, missä se on mahdollista, — siirtyminen puolustuksesta vastahyökkäykseen. Rengas, johon tässä työssä olemme tarttuneet, on taloudellisten taisteluiden itsenäinen johtaminen. Tämän tunnuksen alla on työmme kulkenut ammattiliittojen VIII edustajakokouksesta lähtien.

Millaisia ovat tämän kauden lakkoliikkeiden luonteenomaisimmat piirteet? 1) Elintason puolesta käytävän taistelun syvästi polittinen luonne. 2) Profinternin sektiot ovat muodostuneet kapitalismin hyökkäyksen vastaisen taistelun tärkeimmiksi tukikohdiksi. 3) Eri rintamaosilla lakkotaistelu kasvaa vastahyökkäykseen ja antaa tuloksia. 4) Komintern ja Profintern esiintyvät ainoana voimana, joka mobilisoi joukkoja kapitalismia vastaan. 5) Monilla rintamaosilla on tapahtunut taloudellisten taistelujen muuttuminen polittisiksi lakoiksi ja polittisiksi taisteluiksi. Kaikista saavutuksista huolimatta tulee meidän kuitenkin todeta, että sektiamme ovat jääneet jälkeen joukkojen taistelukyvystä.

Kysymys taistelusta sodan vaaraa vastaan on tällä hetkellä eräs keskeisimpiä kysymyksiä. Sodanvastainen taistelu on kytketty työläisten jokapäiväiseen taisteluun. Selostaja esittää tietoja japanilaisten työläisten taistelusta sotaa vastaan, joilla tässä taistelussa on suuria saavutuksia, mutta kuitenkin alleviivaa, ettei sodanvastainen taistelu yleensä ole vielä riittävä, vaan se on vasta kehittymässä. Minkä tunnuksen alla me kapitalistisissa maissa organisoimme joukkoja? T u n n u k s e l l a i m p e r i a l i s t i s e n s o d a n m u u t t a m i s e s t a k a n s a l a i s s o d a k s i, t u n n u k s e l l a — p ä ä v i h o l l i n e n o n o m a s s a m a a s s a.

Tov. Losovskij koskettelee laajasti sosialifasistien johtamaa ammattiliikettä ja sen suhdetta kapitalismin pulaan ja sotaan, osoittaen kuinka Amsterdamin internationale, sosialifasismin ammatillisena painoksena, saarnaa työläisille teoriaa "uhrauksien välttämätömyydestä" pulan aikana kapitalistisen järjestelmän pelastamiseksi. Saarnaa tunnettua "pienemmän pahan" teoriaa. Kysymyksestä sodasta Amsterdamin internationale on täydellisesti imperialistisen sodan kannalla sekä esiintyy sen aktiivisena valmistajana ja ennenkaikkea sodan valmistajana Neuvostoliittoa vastaan. Tämän vuoksi on käytävä ankaraa taistelua sosialidemokraattista pasifistisuutta vastaan, jonka sisältönä on hyökkäys proletariaatin diktatuurin maan kimppuun.

Edelleen selostaja korostaa taistelua syrjävirtauksia vastaan kansainvälisessä ammattiliikkeessä ja sen yh-

teydessä erikoisesti oikeistovaaraa vastaan, joka esiintyy päävaarana. Tämän yhteydessä selostaja toteaa, ettei ammattiliitot vielä täydellisesti ole kyenneet työntymään tuotantolaitoksiin, eivätkä muutamia poikkeuksia lukuunottamatta ole vielä järjestäytyneet täydellisesti tuotannollisen periaatteen mukaisesti.

Kuvaten seikkaperäisesti vallankumouksellisen nousun epätasaisuutta eri maissa kiinnittää selostaja lopuksi edustajakokouksen huomion kysymykseen työväenluokan enemmistön valtaamisesta, mikä esiintyy Profinternin perustehtävänä. Työväenluokan enemmistön valtaaminen on se perustavin strateginen tehtävä, joka Profinternin edessä on. Sosialidemokratian monopoli työväenliikkeessä on jo murrettu Kommunismi laajenee kaikkialla. Ei ole sellaista voimaa, joka pystyisi ehkäisemään proletaarisen vallankumouksen. Ja meidän tehtävämme, Profinternin, sen sektioiden ja kannattajien tehtävänä on jouduttaa tätä historiallista prosessia, niin pian kuin mahdollista vallata työväenluokan enemmistö ja Kominternin lipun alla tehdä nykyinen maailman taloudellinen pula kapitalismin viimeiseksi pulaksi.

(Jatk.)

Johdatus huhtikuun konferenssin päätöslauselmiin

Huhtikuun konferenssi, jonka työ tapahtui Leninin välittömällä johdolla, esitti tavattoman suurta osaa puolueemme historiassa ja v. 1917 vallankumouksen kehityksessä. Konferenssin päätöslauselmat, joihin sisältyy huolellisesti harkittu ja laajasti kehitetty työväenluokan taisteluohjelma proletariaatin diktatuurin ja sosialismin puolesta, ovat bolshevismin tärkeimpiä asiapapereita helmikuun ja lokakuun välisellä ajalla v. 1917. Melkein kaikki konferenssin päätöslauselmat ovat pääasiassa Leninin kirjoittamia.

Antaen tavattoman suuren merkityksen konferenssin päätöksille Lenin henkilökohtaisesti, niinkuin säilyneestä aineistosta näkyy, valmisti päätöslauselmat painettaviksi, osoittaen niiden sijoittelujärjestyksen, äänimäärän, joka oli annettu sen tai tuon päätöslauselman puolesta ym. Päätöslauselmien, jotka julkaistiin Soldatskaja Pravdan 13 numeron erillisessä lisälehdessä toukok. 3 (16) psnä 1917, eteen oli asetettu vetoomus työläisille, jossa vetoomuksessa annettiin typistetty karakteristiikka tilanteesta, missä maa silloin oli, valaistiin puolueen hyväksymäin päätösten osaa ja merkitystä ja osoitettiin työväenluokan ratkaistavana olevat tehtävät. Tämä vetoomus on kaiken todennäköisyyden mukaan myöskin Leninin kirjoittama, vaikkeikaan sen käsikirjoitus ole säilynyt. Vetoomuksella ei ole päällekirjoitusta. Me julkaisemme sen "Johdatuksena huhtikuun konferenssin päätöslauselmiin".

Marx-Engels-Lenin-instituutti.

TOVERIT — työläiset!

Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen, jonka yhdistää keskuskomitea ja jota tavallisessa puheessa nimitetään "bolshevikkien" puolueeksi, yleisvenäläinen konferenssi on päättynyt.

Konferenssi teki sangen tärkeitä päätöksiä kaikissa vallankumouksen peruskysymyksissä, ja me julkaisemme alla näiden päätösten täydellisen tekstin.

Vallankumous on kriisissä. Tämä nähtiin Pietarin ja Moskovan kaduilla huhtikuun 19-21 p:nä. Sen tunnustaa väliaikainen hallitus. Sen tunnustaa Pietarin työläisten ja sotilaiden edustajain neuvoston toimeenpaneva komitea. Sen varmentaa vielä ja vielä kerran, sinä aikana, kun me kirjoitamme näitä rivejä, Gutshkovin ero.

Valtakriisi, vallankumouksen kriisi — ei ole sattuma. Väliaikainen hallitus on suurtilallisten ja kapitalistien hallitus, suurtilallisten ja kapitalistien, jotka ovat sidotut venäläiseen ja englantilais-ranskalaiseen pääomaan ja joiden on pakko jatkaa imperialistista sotaa. Mutta sotilaat ovat väsyneet sotaan, he tajuavat yhä selvemmin, että sotaa käydään kapitalistien etujen vuoksi, he eivät tahdo sotaa. Ja sitäpaitsi Venäjää, niinkuin toisiakin maita, lähenee kauhean vararikon, nälän, täydellisen taloudellisen romahduksen peloittava aave.

Pietarin työläisten ja sotilaiden edustajain neuvosto, joka on solminut sopimuksen väliaikaisen hallituksen kanssa ja tukee sitä, kannattaa lainaa ja siis myöskin sotaa, on myös joutunut umpikujaan Neuvosto kantaa edesvastuun väliaikaisen hallituksen puolesta ja nähden tilanteen ulospääsemättömyyden se on myös sotkeutunut näihin kapitalistien hallituksen kanssa tekemiinsä sopimuksiin.

Tänä suurena historiallisena ajankohtana, jolloin vallankumouksen koko tulevaisuus on asetettu kortin varaan, jolloin kapitalistit järjen ja hulluuden rajoilla hourailevat työläisten ampumisesta, meidän puolueemme astuu kansan eteen ja, konferenssinsa päätöslauselmissa, puhuu sille:

Täytyy ymmärtää, minkälaiset luokat ovat vallankumouksen liikkeellepanijoita. Täytyy selvästi arvioida niiden erilaiset pyrkimykset. Kapitalistit eivät voi kulkea samaa tietä, mitä kulkevat työläiset. Pienomistajat eivät voi täydellisesti luottaa kapitalisteihin, eivätkä voi heti ja aina tehdä päätöstä tiiviin-veljellisestä liitosta työläisten kanssa. Vain ymmärtäen näiden luokkien erilaisuudet on mahdollista löytää vallankumoukselle oikea tie.

Ja meidän puolueemme päätökset kaikissa kansan elämän peruskysymyksissä tekevät tarkan eron eri luokkien etujen välillä, osoittavat, että ajettaessa politiikkaa, joka luottaa kapitalistien hallitukseen tai tukee sitä, ulospääsy kriisistä on täysin mahdoton.

Tilanne on ennenkuulumattoman vaikea. On yksi ja vain yksi ulospääsy: kaiken valtiollisen vallan koko Venäjällä, alhaalta ylös asti, siirtäminen työläisten, sotilaiden, talonpoikain ym edustajain neuvostojen käsiin. Vain vallan työväenluokalle siirtämisen ehdolla, jos sitä kannattaa talonpoikain enemmistö, voidaan luottaa muiden maiden työläisten luottamuksen nopeaan palaamiseen, mahtavaan eurooppalaiseen vallankumoukseen, joka särkee pääoman ikeen ja lyö hajalle rikollisen kansojen sodan rautaiset puristimet. Vain vallan työväenluokalle siirtämisen ehdolla, jos sitä kannattaa talonpoikain enemmistö, voidaan perustellusti toivoa, että kaikki työtätekevät joukot täydellä luottamuksella suhtautuvat tähän valtaan ja käyvät sopuisasti, niinkuin yksi mies, itseuhrautuvaan työhön koko kansan elämän uudestaan rakentamiseksi ei kapitalistien ja suurtilallisten, vaan työtätekevien joukkojen

etujen mukaisesti. Ilman sellaista itseuhrautuvaa työtä, ilman kaikkien ja jokaisen suunnatonta voimien jännitystä, ilman lujuutta ja päättävyyttä elämän uudella tapaa rakentamiseen nähden, ilman raudantiivistä järjestöä ja kaikkien työläisten ja kaikkien köyhien talonpoikien toverikuria, ilman tätä ulospääsyä ei ole.

Sota on johtanut koko ihmiskunnan perikadon rajoille. Kapitalistit kulkivat sotaan eivätkä kykene kiskaisemaan siitä itseään irti. Koko maailma on katastroofin edessä.

Työläiset — toverit! Lähenee aika, jolloin tapaukset vaativat teiltä uutta, vielä suurempaa sankaruutta — ja sen ohella miljoonien ja kymmenienmiljoonien sankaruutta — kuin helmikuun ja maaliskuun vallankumouksen mainehikkaina päivänä. Valmistautukaa!

Valmistautukaa ja muistakaa, että jos te yhdessä kapitalistien kanssa saatoitte voittaa muutamassa päivässä, kansan kiihtymyksen yksinkertaisella räjähtämisellä, niin saavuttaaksemme voiton kapitalisteja vastaan ja heidän ylitseen ei ole vain tämä välttämätöntä. Sellaista voittoa varten, vallan ottamiseksi työläisille ja köyhille talonpojille, sen säilyttämiseksi ja taitavasti käyttämiseksi on välttämätöntä järjestö, järjestö ja järjestö.

Meidän puolueemme auttaa teitä millä voi ja ennen kaikkea selventämällä tietoisuutta eri luokkien suhteellisesti erilaisesta asemasta ja niiden voiman erilaisuudesta. Puolueemme päätökset on omistettu sille. Ilman tällaista selvää tietoisuutta järjestö ei ole mikään. Ilman järjestöä miljoonien toiminta on mahdoton, ilman sitä on mahdoton saavuttaa minkäänlaisia menestyksiä.

Älkää luottako sanoihin. Älkää antako viekoitella itseänne lupauksilla. Älkää liioitelko voimianne. Järjestykää jokaisessa tehtaassa, jokaisessa rykmentissä, jokaisessa komppaniassa, jokaisessa korttelissa. Työskennelkää järjestössä joka päivä, joka tunti, työskennelkää itse, tätä työtä ei saa uskoa kenellekään muulle. Pyrkikää saamaan työnne sellaiseksi, että joukkojen täydellinen luottamus etumaisiin työläisiin muodostuisi jatkuvaksi, lujaksi, särkymättömäksi. Juuri tämä on konferenssimme kaikkien päätösten perussisältö. Juuri tämä on koko vallankumouksen kulun tärkein opetus. Juuri tämä on ainoa menestyksen vakuus.

Toverit — työläiset- Me kutsumme teitä raskaaseen, vakavaan, väsymättömään työhön, joka liittää yhteen kaikkien maiden tietoisen, vallankumouksellisen proletariaatin. Tämä ja vain tämä tie johtaa ulospääsyyn, ihmiskunnan pelastukseen sodan julmuudelta ja pääoman ikeeltä.

N. POPOV

Lenin huhtikuun teeseistä

VIISITOISTA vuotta sitten esitti Lenin maanpakolaisuudesta saavuttuaan tunnetut teesinsä Proletariaatin tehtävistä tässä vallankumouksessa. Teesien pääsisältönä oli se, että tsaarin hallituksen kukistamisen jälkeenkin, väliaikaisen hallituksen ollessa vallassa, sota jää Venäjään nähden imperialistiseksi sodaksi, ryöstösodaksi, että minkäänlaista tukea väliaikaiselle hallitukselle, joka käy tätä sotaa englantilais-ranskalaisen imperialismin ylivallan alaisena, puolueen eikä työväenluokan taholta ei voida antaa, että puolueen edessä on tehtävä siir-

työ vallankumouksen ensimmäisestä etapista (tsarismin kukistaminen) toiseen etappiin (porvariston kukistaminen), tehtävä toteuttaa työväenluokan ja köyhimmän talonpoikaiston sosialistinen diktatuuri.

Tämän diktatuurin toteuttamisen ehtona Lenin piti sitä, että puolueen on saatava puolelleen proletaaristen ja puolproletaaristen massojen perusjoukot, joista osa osoitti "tiedotonta luottamusta" kapitalisteihin ja heidän hallitukseensa nähden antaen hyväntahtoisesti pettää itseään "vallankumouksellisen puolustuksen" fraasilla. Proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuurin toteuttamisen muodon Lenin näki voitollisen helmikuun vallankumouksen muodostamain neuvostojen muuttamisessa valtiovallan elimiksi, neuvostotyyppisen valtion muodostamisessa. Maan ja pankkien kansallistuttamisen, tuotannon kontrollin suorittaminen, todella demokraattisen rauhan tarjoaminen kaikille kansoille — nämä olivat lähimmät käytännölliset tehtävät, jotka Lenin asetti neuvostovallalle.

Lopuksi Lenin ehdotti puolueelle, että se viipymättä ottaisi huolekseen aloitteenteon III internatsionalen perustamiseksi sosialishovinisteja ja keskustaa vastaan, täydentäisi ohjelman imperialismin luonnehtimisella ja kommuuni-valtion vaatimuksella (mikä Leninille oli neuvostovaltion sinonymi) ja muuttaisi puolueen nimen.

Trotskilaiset salakuljettajat ovat sangen itsepäisesti propageeranneet väitettä, että puolueeseen Leninin teesit vaikuttivat räjähtäneen pommin tavoin, että ennen Leninin tuloa puolueen harjoittamalla politiikalla ei ollut mitään yhteistä näiden teesien kanssa ja että teesit merkitsivät Leninille itselleen ja koko puolueelle uudestaan aseistautumista.

Miten on asianlaita todellisuudessa?

Helmikuun vallankumous voitti Pietarissa ja koko maassa työläis- ja sotilasjoukkojen kapinana tsarismia ja imperialistista sotaa vastaan. Se oli työläisten voitto, joiden etujoukkona oli bolshevistinen puolue. Monien vuosien kuluessa taantumuksen mustimpina vuosina, sitten vallankumouksen nousun vuosina ja lopuksi yleismaailmallisen imperialistisen sodan vuosina juuri bolshevistinen puolue, likvidaattoreja ja trotskilaisia vastaan, jotka saarnasivat stolypinilaiseen laillisuuteen "konttaamista", vallankumouksellisten vaatimusten typistämistä, niiden vaihtamista "liittoutumisvapauteen" jne, väsymättä ja systemaattisesti kutsui työläisiä vallankumoukselliseen taisteluun tsarismia vastaan, demokraattisen tasavallan kahdeksantuntisen työpäivän, tilanherrain maiden takavarikoimisen puolesta, pitäen silmällä myöhemmin vallankumouksen kasvamista demokraattisesta sosialistiseksi. Sodan aikana, imperialistisen sodan kannattamista saarnanneita oborontseja vastaan, Martovin ja Trotskin tyyppisiä keskustalaisia vastaan, jotka eivät säästäneet heliseviä fraaseja, mutta todellisuudessa pidättivät joukkoja taistelusta sotaa vastaan, bolshevistinen puolue kehoitti joukkoja muuttamaan imperialistisen sodan kansalaissodaksi, suoritti työtä kasarmeissa, kehoitti sotilaita suuntaamaan aseensa tsarismia vastaan.

Ja helmikuussa työläisten saavuttama voitto — vallankumouksellinen tsaarin kukistaminen, sotajoukkojen siirtyminen taistelevan kansan puolelle — oli bolshevismin loistava voitto.

Helmikuun vallankumouksen historian trotskilaisten hyväksi vääristelijät (heistä ensimmäinen on Shljapnikov) ovat päästäneet suustaan sel-

laisia mahdottomuuksia kuin proletariaatin hegemonian kieltäminen tässä vallankumouksessa.

Lenin kirjoitti kuitenkin jo v. 1911: "Sankarillisella taistelullaan kolmen vuoden aikana (v. 1905—1907) Venäjän proletariaatti on valloittanut itselleen ja Venäjän kansalle sen, minkä valtaamiseen muut kansat ovat kuluttaneet vuosikymmeniä. Se valloitti työläisjoukkojen vapautuksen petoksellisen ja ylenkatsotun liberalismin vaikutuksen alaisuudesta, se valloitti itselleen hegemonin osan taistelussa vapauden puolesta, sosialismin puolesta käytävän taistelun ehtona olevan demokratian puolesta. Se hankki Venäjän kaikille sorretuille ja riistetyille joukoille taidon käydä vallankumouksellista joukkotaistelua, jota ilman ei missään maailmassa ole saavutettu mitään vakavaa ihmiskunnan kehityksessä.

Näitä saavutuksia ei Venäjän proletariaatilta minkäänlainen taantumus, minkäänlainen liberaalinen viha, haukkuminen ja kiukku, minkäänlainen sosialististen opportunistien horjuminen, lyhytnäköisyys ja epäusko voi riistää."

Jo silloin Lenin luonnehti hegemoniasta luopumisen määritelmän "täydellisen luopuruuden" määritelmäksi. Tähän täydelliseen luopuruuteen Shljapnikov luisuikin kieltäessään proletariaatin hegemonian helmikuussa.

Helmikuun vallankumouksesta kirjoitti Lenin suoraan kuin työväenluokan voitosta.

"Vallankumouksellinen proletariaatti ei voi tämän takia pitää vallankumousta muuna kuin ensimmäisenä, ei vielä läheskään täydellisenä voittona suurella tiellään, ei voi olla asettamatta tehtäväkseen jatkaa taistelua demokraattisen tasavallan ja sosialismin saavuttamiseksi"...

"Pietarin työläiset taistelivat itseuhrautuvasti tsaarin monarkiaa vastaan vapauden, talonpojille annettavan maan, rauhan puolesta, imperialistista verilöyyä vastaan"...

"Venäjän työläisten osaksi lankesi kunnia ja onni alkaa ensimmäisenä vallankumous, s. o. suuri, ainoa laillinen sota, riistettyjen sota riistäjiä vastaan. Pietarin työläiset voittivat tsaarin monarkian. Sankarillisessa taistelussa poliisia ja tsaarin sotajoukkoja vastaan, alkaen aseettomina kapinan konekiväärejä vastaan, työläiset vetivät puolelleen suuren osan Pietarin varusväen sotilaista. Sama tapahtui Moskovassa ja muissa kaupungeissa. Sotajoukkojensa hylkäämän tsaarin oli pakko antautua."

Ja lopuksi, miten Lenin luonnehti bolshevistisen puolueen osuuden helmikuun päivinä?

"Puolueemme osoitti olevansa joukkojen mukana, vallankumouksellisen proletariaatin mukana vangitsemisista ja jo v. 1914 toimitetusta edustajaimme Siperiaan karkoittamisesta huolimatta, epätoivoisista vainotoimenpiteistä ja vangitsemisista huolimatta, joiden alaiseksi joutui sodan aikana Pietarin komitea salaisen toimintansa takia sodan aikana sotaa ja tsarismia vastaan.

Sen tosiseikan, että puolue johti tai ainakin antoi rajatonta apua Pietarin työläisille vallankumouksen suurina päivinä, on pakko tunnustaa itse englantilaisen gutshkovistin".

Minkä takia, vaikka proletariaatilla oli hegemonia taistelussa, proletariaatin etujoukon, puolueen, tavattomasta merkityksestä huolimatta, meillä ei helmikuussa muodostunut neuvostojen valtaa, vaan porvarillisen väliaikaisen hallituksen valta, tosiasiallisesti kaksoisvalta: porvariston imperialistisen diktatuurin ja työläisten ja talonpoikain vallankumous-demokraattisen diktatuurin yhdistelmä? Lenin antaa vastauksen tähänkin kysymykseen.

"Kumouksen suunnattoman nopeuden, englantilais-ranskalaisen imperialismin suoranaisen avustuksen,

koko (Leninin kurssiveeraus. N.P.) työläis- ja kansajoukon riittämättömän tietoisuuden, Venäjän tilanherrain ja kapitalistien järjestyneisyyden takia he anastivat vallan käsiinsä."

Mitä tulee puolueeseen, niin noustuaan maanalaisuudesta uskomattoman terrorin ja vainon jälkeen, ei se voinut heti saattaa välittömän johtavan vaikutuksen alaiseksi liikkeeseen vedettyjä suunnattomia joukkoja. Porvarillisten ja maanpuolustuksellisten puolueiden koko blokkia vastaan, joilla oli käsissään suunnattoman suuret joukkoihin vaikuttamisen keinot, joista joukoista osa vasta alkoi elää tietoista poliittista elämää, ei puolue voinut heti saada enemmistöä neuvostoissa, varsinkin kun otetaan huomioon työläisten supistetut edustusnormit sotilaihin verrattuna.

Mutta jouduttuaan uusien tehtävien eteen, taistelunsa uuteen vaiheeseen, määritteli puolue tilanteen koko monimutkaisuudesta huolimatta suunnan oikein.

Käyttäen hyväkseen kaikki vallatut julkiset mahdollisuudet puolue voimisti säälimätöntä taistelua sotaa vastaan ja imperialistisen porvariston anastussuunnitelmia vastaan, jolla kannalla väliaikainen hallitus oli.

Vallankumouksen ensimmäisinä päivinä heitettiin Pravdan palstoilla rintamalla veljyilyn ja työläisten aseistamisen tunnuslause. Heti ensimmäisinä päivinä tsarismin kukistamisen jälkeen KK:n byro luonnehti väliaikaisen vallituksen vastavallankumouksellisen porvariston hallitukseksi.

Puolueen valtava enemmistö vastusti väliaikaisen hallituksen tukemista missään muodossa. Pravdan numerossa maaliskuun 26 p:nä julkaistu KK:n byron päätöslauselma puhuu jo suoraan siitä, että joukkojen tiivistymisen keskuksena "tulee olla työläisten ja sotilaiden edustajain neuvostot kaupungeissa, talonpoikain ja maaseudun palkkatyöläisten edustajain neuvostot maaseudulla valtiovallan itujen ominaisuudessa, jotka ovat valmiit tulevassa prosessissa vallankumouksen kehityksen määrätyllä hetkellä toteuttaman proletariaatin täyden vallan liitossa vallankumouksellisen demokratian kanssa pannakseen täydellisesti täytäntöön vallankumouksellisen kansan vaatimukset." Ja jo maaliskuun 14 p:nä Pravdan numerossa tov. Stalin kirjoittaa: "Lujittaa neuvostoja, järjestää niitä kaikkialle, liittää ne toisiinsa työläisten ja sotilaiden edustajain keskusneuvoston johdon alaisina, joka on kansan vallankumouksellisen vallan elin, — kas tähän suuntaan on vallankumouksellisten sosialidemokraattien toimittava". Aivan alusta alkaen puolue kieltäytyi kaikenlaisista periaatteellisista myönnytyksistä "vallankumoukselliselle oborontshestvolle" ja yhdistymisestä oborontsien kanssa säilyttäen täydellisen aatteellisen ja vallankumouksellisen itsenäisyyden ja asettuen koko porvarillis-oborontshilaista leiriä vastaan.

Tilanteen tavaton monimutkaisuus ei ollut tuntumatta. "Se oli mitä suurin murros Venäjän historiassa ja ainutlaatuinen käänne puolueemme historiassa", — mainitsee tov. Stalin. "Vanha, ennen vallankumousta ollut kanta itsevaltiuden suoranaisesta kukistamamisesta oli selvä ja määritelty, mutta se ei enää sopinut uusiin taisteluolosuhteisiin. Nyt ei enää voinut mennä hallituksen suoranaiseen kukistamiseen, sillä se oli sidottu oborontsien vaikutuksen alla olleisiin neuvostoihin, ja puolueen olisi pitänyt käydä taistelua sekä hallitusta että neuvostoja vastaan. Mutta ei myöskään voitu noudattaa väliaikaisen hallituksen tukemispolitiikkaa, sillä se oli imperialismin hallitus. Oli välttämätön puolueen uusia orientoituminen uusissa taisteluolosuhteissa."

Tilanteen monimutkaisuus, toiselta puolen, porvariston aktiivisuuden tavaton kasvu, varsinkin pikkuporvariston, joka vaikutti proletariaattiin ja puolueemme eräisiin kerroksiin, toiselta puolen, taantumusvuosina puolueesta poistuneiden ja siten riittämättömän poliittisen lujuutensa osoittaneiden ainesten erään osan puolueeseen palaaminen, lopuksi monien tuhansien poliittisesti kehittymättömäin työläisten järjestöihin tulo, — kaikki tämä kokonaisuudessaan otettuna edisti opportunistien eräänlaista aktivisoitumista puolueen erinäisissä kerrostumisissa. Tämän aktivisoitumisen kaikkein selvin ilmaus oli Vointinskin-Sevrukin ryhmän muodostuminen maaliskuussa pidetyssä puolueneuvottelussa, joka ryhmä vallankumouksen peruskysymyksessä — suhtautumisesta sotaan — luisui täydellisesti menshevistiselle kannalle ja vastoin puolueneuvottelun päätöstä äänesti neuvostojen neuvottelussa Tseretellin oborontshilaisen päätöslauselman puolesta. Voitinskin-Sevrukin ryhmä ajettiin pois maaliskuun neuvottelusta, jossa se muodosti pienen vähemmistön, jolla ei ollut yhteyksiä paikallisten puoluejärjestöjen kanssa.

Voimakkaina tuntuivat opportunistiset tendenssit Kamenevilla. Kominternin VII laajennetussa pleenumissa pitämänsä alustuksen loppulausunnossa tov. Stalin nimesi Kamenevin silloisen katsantokannan oborontshestoa hipovaksi. Huhtikuussa pidetyssä neuvostojen neuvottelussa teki Kamenev ilmeisiä myönnytyksiä neuvottelun oborontshilaiselle enemmistölle niin sotakysymyksessä kuin myös väliaikaiseen hallitukseen suhtautumiskysymyksessä. Kamenevin kanta oli selvästi esiintyvä oikeisto-opportunistinen syrjäpyrintö KK:n kannalta.

Puolue kehitti tavattoman laajan työn s o t a a, v ä l i a i k a i s t a h a l l i t u s t a, p o r v a r i l l i s t a v a s t a v a l l a n k u m o u s t a vastaan, v a l l a n k u m o u k s e n j a t k a m i s e n, l a a j e n t a m i s e n j a s y v e n t ä m i s e n, n e u v o s t o j e n l u j i t t a m i s e n puolesta pitäen perspektiivinä niiden muuttamista v a l t a e l i m i k s i, tiivisti ympärilleen proletariaatin etumaisimman, vallankumouksellisimman osan, tunkeutui syvälle armeijaan ja maaseudulle. Puolue kulki eteenpäin, uuteen orientoitumiseen. "Se hyväksyi painostuspolitiikan väliaikaiseen hallitukseen nähden rauhaa koskevassa kysymyksessä eikä rohjennut heti ottaa askelta eteenpäin vanhasta proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurin tunnuslauseesta uuteen neuvostojen vallan tunnuslauseeseen. Tämän puolinaisen politiikan tarkoituksena oli antaa neuvostoille tilaisuus nähdä rauhaa koskevissa konkreettisissa kysymyksissä väliaikaisen hallituksen todellinen imperialistinen olemus ja siten irroittaa ne viimemainitusta". (Stalin: O p p o s i t i o s t a).

Leninin huhtikuun teesien suunnaton merkitys oli siinä, että niissä sanottiin asiat halki, päättivät liikkeen määrätyn etapin, antoivat puolueelle valmiissa muodossa uuden orientation, asettivat selvästi kysymyksen porvarillisen vastavallankumouksellisen väliaikaisen hallituksen vaihtamisesta neuvostojen hallitukseen s i i r t y m i s e s t ä v a l l a n k u m o u k s e n u u t e e n e t a p p i i n, p r o l e t a r i a a t i n j a k ö y h i m m ä n t a l o n p o i k a i s t o n d i k t a t u u r i n t o t e u t t a m i s e s t a välittömänä käytännöllisenä tehtävänä, n e u v o s t o h a l l i t u k s e s t a proletariaatin diktatuurin muotona.

Kuten tov. Stalin huomauttaa, puolue oli puolitiessä. "Tarvittiin Leninin tunnetut huhtikuun teesit, että puolue saattoi yhdellä hyppäyksellä siirtyä uudelle tielle." (Stalin: L o k a k u u n t e i l l ä) On aivan selvää, että kysymyksessä oli jo aikaisemmin aletun liikkeen jouduttaminen eikä

uusi aseistautuminen, ei vanhasta kannasta kieltäytyminen, vaan sen korvaaminen uudella.

Puolue hyväksyi niin helposti ja nopeasti Leninin teesit sen takia, että se oli koko aikaisemmalta historialtaan leniniläinen puolue. V. 1905—1907 vallankumouksen, taantumuksen ja uuden nousun vuosien, imperialistisen sodan vuosien aikana omaamansa kannan valmentama siihen, että demokraattisesta vallankumouksesta tulee viipymättä ja nimenomaan voimiemme mukaisesti siirtyä sosialistiseen vallankumoukseen.

Tästä ei tietysitikään seuraa, että v 1905 ja v 1917 Leninin omaaman kannan välillä ei ollut mitään eroa, kuten ovat taipuvaisia ajattelemaan eräät toverit, jotka vulgarisatoorisuudessaan ja yksinkertaistuttamisessaan luisuvat bolshevismin historian kieltämiseen. Kuten tunnettua, vasta v. 1915 Lenin ensikerran esitti teesin sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa esitettyään kehitetyn imperialismin analyysiin. Vasta v 1917, erikoisesti huhtikuun teeseissä, Lenin esitti ohjelman neuvostotyyppisen valtion luomisesta porvarillista parlamenttaarista tasavaltaa korkeampana tyyppinä. Stalin kirjoittaa tämän johdosta: "Lenin ei vielä v 1915 tuntenut neuvostovaltaa proletariaatin diktatuurin valtiollisena muotona. Lenin tiesi jo v 1905, että yksityiset neuvostot ovat vallankumouksen vallan itu tsarismin kukistamisen kaudella. Mutta valtakunnan mittakaavassa yhdistettyä neuvostovaltaa proletariaatin diktatuurin valtiollisena muotona ei hän vielä silloin tuntenut. Neuvostojen vallan proletariaatin diktatuurin valtiollisena muotona Lenin paljasti vasta v 1917" (Stalin: Oppositiosta).

Puolueen valtava enemmistö asettui huhtikuun teesien kannalle niin nopeasti ja helposti **sen takia, että** sen koko aikaisempi **historia ja** sen kanta vallankumouksen helmi-maaliskuun vaiheen aikana ennen Leninin tuloa oli sen valmentanut tähän. Vain pieni ryhmä tov. Kamenevin johdolla yritti aloittaa periaatteellisen taistelun huhtikuun teesejä vastaan ja joutui heti täydellisesti eristetyksi. Kamenevin kirjoitus ja hänen lyhyt alakertansa, siinä on kaikki, mitä ilmestyi Pravdan palstoilla Leninin teesejä vastaan. Myöskin huhtikuun konferenssissa, joka alkoi työskentelynsä vajaan kolmen viikon kuluttua teesien julkaisemisen jälkeen, Kamenevin opportunistinen ryhmä, joka oli sitä mieltä, että maamme ei ole kypsynyt sosialistiseen vallankumoukseen, että sosialistinen vallankumous voi alkaa vain etumaisissa kapitalistisissa maissa, jäi mitättömäksi vähemmistöksi.

Entä millä kannalla oli tähän aikaan Trotski? Se oli kanta, joka leikki vallan valtaamista työväenluokan käsiin, joka liittyi yhteen vallankumouksemme sosialistisen luonteen kieltämisen kanssa. Yhdessä Kamenevin kanssa Trotski oli sitä mieltä, että sosialismi voi voittaa takapajuisella Venäjällä vain sillä ehdolla, että kumouksen suorittanut euroopalainen proletariaatti antaa valtiollisesti organisoitua apua. Trotski hyppäsi talonpoikaiston yli pitäen proletariaattia asiallisesti ainoana vallankumouksen liikkeellepanevana voimana ja samaan aikaan oletti, että vallan käsiinsä vallannut proletariaatti ei pysty kehittämään vähääkään merkittäviä sosialistisia toimenpiteitä ja tulee tavattoman nopeasti kukistetuksi, jollei saa apua valtiollisesti järjestyneeltä eurooppalaiselta proletariaatilta.

Tov. Stalin on jo aikoja sitten osoittanut, että talonpoikaiston "yli hyppääminen" ulkonaisesta vasemmistolaisuudestaan huolimatta mer-

kitsi itse asiassa sitä, että Trotski kielsi proletariaatin kyvyn johtaa talonpoikaistoa, kielsi proletariaatin hegemonian porvarillis-demoraattisessa vallankumouksessa myöskin tämän vallankumouksen kasvaessa sosialistiseksi.

Valankumouksemme sosialistisen luonteen kieltämiseen, sen sosialististen perspektiivien kieltämiseen — proletariaatin diktatuurin toteuttaminen ja sosialismin rakentaminen maassamme, — proletariaatin hegemonian kieltämiseen vallankumouksessa Trotskilla luonnollisesti liittyi selvä keskustalainen kanta sotaan ja II Internationaleen nähden. Hänen kantansa oli itseasiassa yhtäpitävä Martovin ja Axelrodin kannan kanssa. Ja juuri tämän vuoksi Lenin ensimmäisen tiedon helmikuun vallankumouksesta saatuaan kirjoitti: "Mielestäni nyt on tärkeintä, ettei anneta sekoittaa itseään typeriin yhdistymisyrityksiin sosialipatriottien kanssa (tai vielä vaarallisempaa), horjuvain, kuten organisatiokomitean, Trotskin ja Ko:n kanssa ja jatketaan oman puolueen työtä johdonmukaisessa internationalistisessa hengessä."

Vasta kolmen ja puolen kuukauden kuluttua teesien jälkeen Trotski otettiin bolshevistiseen puolueeseen, jota varten hänen itsensä (eikä bolshevikkien) piti sangen perusteellisesti "aseistautua uudestaan", piiloittaa osa bolshevisminvastaisesta pakaasistaan väliaikaisesti kaappiin. Ja trotskismin myöhempi tie — fraktiotaistelun kautta Leniniä ja leniniläistä KK:ta vastaan niiden rinnalla, jotka esiintyivät huhtikuun teesejä vastaan, vallankumouksen sosialistiseksi kasvamista ja lokakuun kapinaa vastaan — johti sen porvarillisen vallankumouksen leiriin, teki sen vastavallankumouksen etujoukoksi.

Huhtikuun teesit vaikuttivat aikanaan todella räjähtäneen pommin tavoin, mutta ei puolueeseen, vaan porvaristoon ja menshevikkeihin. Plehanov nimitti niitä "hourailuiksi". Porvaristosta ja sen puolelle siirtyneistä "sosialisteista" näytti "hourailulta" tunnus neuvostotasavallasta proletariaatin diktatuurin toteuttamisen muotona: pankkien kansallistuttaminen, työläisten kontrolli tuotantoon nähden ja muut toimenpiteet, jotka puhdistivat tietä sosialistiselle rakennustyölle. Kuinka rajattoman kauaksi taaksemme ovat jääneet nämä toimenpiteet nyt, kun me lähestymme neuvostotasavallan 15-vuotisjuhlaa ja toisen, luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen viisivuotiskauden alkua.

Marxin kirje Kommuunin miehelle

HUHTIKUUN 25 p:nä 1871 kirjoitti Pariisin Kommuunin yleisten töiden valtuutettu Leo Frankel, Internationalen jäsen (jonka versaillesläiset sitten tappoivat), Marxille kirjeen, jossa ensin puhuu Englannin lehdissä olleesta perättömästä juorusta, ettei hänen vaaliaan olisi vahvistettu, ja että hän on Bismarckin alamainen (hän oli syntyään saksalainen), ja lisää: "Pidän oikeana antaa näiden lintujen visertää kaikilta katoilta ja kuljen päämäärääni kohti." Sitten kertoo F. toimeenpanevan komitean järjestelystä ja lopettaa:

"Kovin toivoisin, että auttaisitte minua jotenkin neuvoillanne, kun nyt

olen niin sanoakseni yksin vastuussa kaikista reformeista, joita yleisten töiden departementti aikoo panna toimeen. Että te teette kaiken mahdollisen tehdäksenne kaikille kansoille, kaikille työläisille ja erikoisesti saksalaisille ymmärrettäväksi, että Pariisin Kommuunilla ei ole mitään tekemistä saksalaisen seurakunnan kanssa, käy selville jo viime kirjeenne muutamista riveistä. Sillä teette joka tapauksessa asiallemme suuren palveluksen."

Marxin kirje, päivätty toukokuun 13 päivänä 1871, kuuluu:

"Rakkaat kansalaiset Frankel ja Varlin[1]).

Olen puhunut kirjeentuojan kanssa. Eiköhän olisi syytä toimittaa Wersaillesin konnille komprometteeraavat paperit varmaan paikkaan.

Tällaiset varokeinot eivät voi koskaan vahingoittaa[2]).

Minulle on kirjoitettu Bordeauxista, että viime kunnallisvaaleissa tuli valituksi 4 internationalistia. Maakunnissa alkaa kuohua. Valitettavasti on niiden toiminta paikallisesti rajoitettua ja "rauhallista".

Teidän asiastanne olen kirjoittanut muutamia satoja kirjeitä kaikkiin maailman kulmiin ja ääriin, missä meillä on yhteyksiä. Työväenluokka on muuten alunalkaen ollut kommuunin puolella.

Jopa englantilaiset porvarislehdetkin ovat luopuneet aluksi täysin hylkäävältä kannaltaan. Minä onnistuin aika-ajoin salaakuljettamaan niihin suotuisan artikkelin.

Kommuuni tuhlaa, niin minusta näyttää, liian paljon aikaa pikkuasioihin ja personallisiin riitoihin. Ilmeisesti tuntuu vielä muitakin vaikutuksia kuin työväen. Mutta kaikki tämä ei merkitseisi mitään, jos teidän vielä onnistuisi ottaa takaisin kulutettu aika.

On ehdottoman välttämätöntä mahdollisimman pian toimittaa kaikki, mitä te tahdotte saavuttaa Pariisin ulkopuolella, Englannissa tai muualla. Preussilaiset eivät halua antaa linnoitusten joutua versailleslaisten käsiin, mutta lopullisen rauhan teon jälkeen sallivat he hallituksen eristää Pariisi vanginvartioillaan. Kun Thiers ja kumppanit, kuten tiedätte, olivat Pouger-Quertier'issä tekemässään sopimuksessa saaneet itselleen suuret juomarahat, kieltäytyivät he ottamasta vastaan heille Saksan pankkiirien Bismarckin kautta tarjoamaa apua. Siinä tapauksessa olisivat menettäneet juomarahansa. Kun sopimuksen pitämisen ehtona on Pariisin valtaaminen, niin pyysivät he Bismarckilta ensimmäisen erän lykkäystä Pariisin valtaamiseen asti. Kun Preussi itse tarvitsee rahaa kipeästi, niin tulevat versailleslaiset tekemään kaikkensa jouduttaakseen Pariisin ottamista. Olkaa siis varuillanne!"

Muistutuksessaan huomauttaa kirjeen julkaisija, Frans Mehring, että Marxin neuvot eivät voineet pelastaa kommunia, "se sortui ikimuistettavassa taistelussa sovittaen kaikki, mitä sille historiallisesti saattaa lukea viaksi, ei ne väitetyt "tihutyöt", joita se ei ollut tehnyt, vaan höllätisyys, heikkous ja epäröiminen, jonka selittää Pariisin työläisten silloin vielä vähän kehittynyt luokkatietoisuus, mikä ei enää koskaan tule toistumaan, missä tahansa työväenluokka kykenee kahleensa murtamaan".

---

[1]) Varlin, Kommuunin jäsen ja marttyyri, oli myös Internationalen jäsen. — Suomentajan huomautus.

[2]) Marxin neuvoa toimittaa Wersaillesin lahtareiden konnuuksia paljastavat paperit talteen, ei noudatettu. — Suomentajan huomautus.

Lenin terrorista

TOUKOKUUN 15 p:nä 1922 kirjoitti Lenin oikeusasiain kansankomissaari Kurskille seuraavan kirjeen, jonka mukaisesti muovailtiin Rikoslain 57 pykälän määritelmä vastavallankumouksellisesta toiminnasta:

Tov. Kurski! Täydennykseksi jutteluumme lähetän teille luonnoksen Rikoslain kodeksin lisäpykäläksi. Luonnos on konsepti, jota on tietenkin muokattava ja kirjoitettava uudestaan. Perusaatos, toivon, on selvä, huolimatta luonnoksen kaikista puutteista: avoimesti asetettava periaatteellinen ja poliittisesti hyväksyttävä (eikä pelkästään ahdas juriidinen) sääntö, joka perustelee terrorin **olemuksen** ja **oikeellisuuden**, sen välttämättömyyden, sen rajat.

Oikeus ei saa ottaa pois terroria; tämä lupaaminen olisi itsepetosta tai petosta, mutta se on perusteltava ja laillistutettava periaatteellisesti, selvästi, väärentämättä ja värittämättä. Formuloitava on mahdollisimman avarasti, sillä vain vallankumouksellinen oikeudentunto ja vallankumouksellinen omatunto asettavat sen, enemmän tai vähemmän laajan, teossa sovelluttamisen ehdot.

Kommunistisesti tervehtien

Lenin.

Vaihtoehto 1:

Propaganda tai agitatio järjestön hyväksi tai osanotto tai avunanto järjestölle, joka (propaganda tai agitatio) suuntautuu avunantoon sille kansaivälisen porvariston osalle, joka ei tunnusta kapitalismin tilalle tulevan kommunistisen omistusjärjestelmän yhdenvertaisuutta ja pyrkii sen väkivallalla kukistamaan, joko intervention tai saarron tai vakoilun tai lehtien finanssioimisen tietä tai muilla sellaisilla keinoilla

rangaistaan korkeimmalla rangaistuksella, joka voidaan vaihtaa, syyllisyyttä lieventäväin asianhaarain vallitessa, vapauden riistämisellä tai karkoituksella ulkomaille.

Vaihtoehto 2:

a) Propaganda tai agitatio, jotka objektiivisesti avustavat sitä kansainvälisen porvariston osaa, joka jne loppuun asti.

b) Sama rangaistus kohtaa syypäitä osallisuuteen järjestöihin tai avunantoon järjestöille tai henkilöille, jotka harjoittavat toimintaa, jolla on yllämainittu luonne (joiden toiminnalla on yllämainittu luonne).

Vaihtoehto 2 b: jotka avustavat tai taipuvat avustamaan.

Suomentajan huomautus. Tämäntapainen lausunto on v 1926 Rikoslakien kokoelmassa (muutoksineen ja lisäyksineen v 1928) pykälä 58 (suomalainen painos sivu 30). Suomennos on Leninin kootuista teoksista (toinen painos) XXVII, s. 296—7.

Katsauksia

LENINGRADIN ALUEEN AMMATTILIITTOJEN II EDUSTAJAKOKOUS pidettiin huhtikuun 10—16 p:nä. NKP (b):n Leningradin ja aluekomitean puolesta tervehti kokousta tov. Kirov. Tervehdyksessään hän selosti kriisiä kapitalistimaissa ja sosialistisen rakennustyön saavutuksia meillä. Ammattiliittojen työstä puhuessaan mainitsi, että ne ovat viimeisen edustajakokouksensa jälkeen uudestijärjestäneet koko toimintansa työväenluokan ratkaistavana olevia uusia tehtäviä vastaavasti. Niillä on paljon saavutuksia, mutta myöskin paljon puutte-

ta. Ne eivät ole vielä riittävästi työskennelleet itsekannattavaisuuden ja täytäntöönpanon kontrollin toteuttamiseksi. Ensi neljänneksen suunnitelma täytettiin teollisuudessa vain 90 %:lla. Tässäkin ovat osaltaan syyssä myös ammattiliitot. Ne eivät käyttäneet läheskään kaikkia mahdollisuuksia suunnitelmien täyttämiseksi, eivät kyenneet tarpeellisessa määrässä kehittämään sosialistista kilpailua, iskuruutta, täydennyssuunnitelmia. Työn tuottavaisuuden ja tuotteiden laadun kohottamiseksi sekä työpäivän tiivistämiseksi ammattiliittojen on tehtävä vielä paljon työtä. Samoin niillä on edessään laaja työmaa työläisten varustelun parantamisen alalla. Maaseudulla tehtävässä työssä ammattiliitoilla on suuri repeämä. Sillä alalla on saatava aikaan pikainen käänne. Neuvostotilojen työläisistä ei vielä puoletkaan ole ammattiliittojen jäseniä. Ja kuitenkin nykyisin neuvostotiloilla ja kollektiivitalouksissa ratkaistaan varsin tärkeitä sosialistisen rakennustyön kysymyksiä. Sentähden ammattiliittojen on tehostettava proletaarista vaikutustaan maaseudulla.

Erikoisen tärkeä merkitys on nyt ammattiliittojen suorittamalla kasvatustyöllä. Maaseudulta siirtyy kaupunkeihin valtavia uusia työläisjoukkoja. Ne tarvitsevat kasvatusta. Tuotantolaitoksiimme kulkeutuu myöskin luokkavieraita ja vahingollisia aineksia. Kaikki tämä vaatii kasvatustyön tehostamista yleensä työläisten ja erikoisesti nuorison keskuudessa. Jos kasvatustyömme ontuu, niin silloin on vaikea puhua sosialistisen kilpailun ja iskuruuden kehittämisestä, prikaatityömuodon ja itsekannattavaisuuden käytäntöön juurruttamisesta.

On välttämättä taisteltava niin oikeistokuin vasemmistoviettymyksiäkin vastaan. Sosialistisen rakennustyön nykyvaiheessa on oikeistoviettymys päävaara. Oikeistoviettymys ammattiliittotyössä ilmenee useiden eri kysymysten yhteydessä: työpalkkakysymyksissä, työn tuottavaisuuden kohottamisessa, työkurin lujittamisessa, sosialistisen kilpailun ja iskuruuden järjestämisessä ja kehittämisessä. On välttämätöntä, että työläiset hyvin tuntevat puolueen politiikan. Meidän menestyksemme salaisuus on siinä, että me järkähtämättä seisomme leniniläisillä asemilla ja tinkimättä taistelemme kaikkia puolueemme peruslinjasta horjahteluja vastaan.

Kysymys "kuka kenet" on Neuvostoliitossa ratkaistu, mutta siirtynyt sitä kärkevämpänä kansainväliselle areenalle. Kapitalistisen maailman kriisi ja meidän sosialistisen rakennustyömme menestys kärjistää meidän ja kapitalististen maiden välisiä suhteita. Sotavalmistelut meitä vastaan kiihtyvät. Sodanvaara on tällä kertaa paljon suurempi kuin pari kolme vuotta sitten. Mihin suuntaan kehittyvät kaukaisen idän tapahtumat, on vaikea sanoa. Mutta meidän on tehtävä kaikkemme, ettei kukaan meitä yllättäisi. Tässäkin on ammattiliitoilla suuria tehtäviä suoritettavanaan. Meidän on kiinnitettävä kaikkien työläisten huomio maan puolustuskyvyn lujittamiseen.

Neuvostoliiton ammattiliittojen keskusneuvoston puolesta esiintyi tov. Jevreinov. Hän selosti keskusneuvoston sitkeää taistelua entisen johdon jättämää opportunistista perintöä vastaan. Uuden johdon ensimmäisiä tehtäviä, jotka ovat määritelleet keskusneuvoston työn yleiset suuntaviivat, oli ammattiliittojen huomion kohdistaminen tuotantoon, sosialistisen kilpailun ja iskuruuden kehittäminen. Työssä on saavutettu tuloksia. Keskusneuvoston johdolla on otettu käytäntöön sosialistisia työmuotoja: yhteiskunnallinen "hinaus", täydennyssuunnitelmat jne. Työläisiskurien armeija on kasvanut nelimiljoonaiseksi. Työläisten aineellinen asema on jatkuvasti kohonnut. Kuitenkin on ammattiliittojen työssä vielä useita puutteellisuuksia, jotka hidastuttavat tov. Stalinin kuuden ehdon täydellistä toteuttamista. Ne on poistettava. — Ammattiliittojen tulevista tehtävistä puhuessaan myöskin tov. Jevreinov merkitsi, ett tärkeimpiä tehtäviä on kasvatustyön kehittäminen ammattiliittojen jäsenten keskuudessa. Sosialistista kilpailua ja iskuruutta on jatkuvasti ke-

hitettävä ja itsekannattavain prikaatien ohjausta voimistettava.

Ammattiliittojen alueneuvoston työtä selosti tov. A l e k s e j e v. Totesi, että ammatillisten järjestöjen keskeisimpinä tehtävinä ovat tov. Stalinin kuuden ehdon toteuttamiseen yhdistyvät kysymykset. Leningradin ammatilliset järjestöt ovat oikeutettuja ilmoittamaan, että ne tähän nähden ovat aivan oikealla linjalla. Kuitenkin on tällä alalla vielä suoritettavana suuri työ. Itsekannattavien prikaatien ohjaukseen nähden ammatilliset järjestöt ovat monissa tuotantolaitoksissa olleet perin huolimattomia. Näiden prikaatien ja iskurien palkitsemista on hoidettu huonosti. Kaaderikysymyksen alalla on edelleen kehitettävä työtä jo olevien spesialistikaaderien hyväksikäyttämiseksi parhaalla mahdollisella tavalla sekä uusien spesialistikaaderien laajassa mitassa kasvattamiseksi työväenluokan keskuudesta. Ulkomaalaisten spesialistien tuotannollisen kokemuksen hyväksikäyttöön on kiinnitettävä myöskin ammatillisten järjestöjen taholta paljon enemmän huomiota kuin tähän saakka.

Uusimman tekniikan omaksuminen ja joukkojen opastaminen siihen on ammatillisten järjestöjen tärkeimpiä tehtäviä. Numerollisesti on Leningradissa tällä alalla jommoisiakin saavutuksia: n. 35 % Leningradin työläisistä opiskelee erilaisilla teknillisillä kursseilla ja kerhoissa. Kuitenkin asia kehittyy hitaasti. Teknillisen opiskelun aineellinen perusta on heikko. Tähän seikkaan edustajakokouksen on kiinnitettävä huomiota.

Leningradin muuttaminen mallikelpoiseksi sosialistiseksi kaupungiksi, josta NKP (b):n KK ja kansankomissaarien neuvosto ovat tehneet päätöksen, on jättiläistehtävä, jonka toteuttamiseen ammatillisten järjestöjen on saatava mukaan jokainen työläinen. Meidän on rakennettava 1,200,000 neliömetriä asuntopinta-alaa. Edellisinä vuosina ammatilliset järjestöt eivät ole kiinnittäneet tarpeellista huomiota asuintalojen rakennustöihin. Seurauksena on ollut, että rakennustöiden laatu on ollut alhainen.

Työläisten kulttuuri- ja elinolojen parantamiseen käytettävissään olevat varat ammatillisten järjestöjen on käytettävä mahdollisimman järkiperäisesti. Uuden kollektiivisen työehtosopimuksen mukaan saadaan Leningradin työläisten kulttuuri- ja elinolojen kohottamiseksi yksistään yhdeksän ammattiliiton toiminta-alalla varoja yli 70 milj. ruplan, yhteiskunnallisiin ja asuntorakennuksiin 57 milj. ruplaa, ruokaloiden rakentamiseen 8,4 milj., työn suojelukseen 6,5 milj. Viime vuonna ammattiliittojen keskusneuvosto palkitsi useita leningradilaisia tehtaita suunnitelmien kunnollisesta täyttämisestä huomattavilla summilla. Näitä summia ei ole aina osattu käyttää kaikkein tarkoituksenmukaisimmin. Vastaisuudessa on kaikkien järjestöjen kiinnitettävä huomionsa tähän asiaan.

Maatalouden sosialistisen uudestirakentamisen alalla ammattiliittojen entinen opportunistinen johto teki pahoja kuperikeikkoja. Johdon vaihdon jälkeen ammatilliset järjestöt ovat aktiivisesti osallistuneet maaseudun taloudellis-poliittisiin kamppailuihin. Vähintään 20 tuh. Leningradin työläistä on lähetetty avustamaan maaseututyön eri aloja. Kuitenkin on tälläkin alalla vielä paljon puutteita.

Kulttuuri–poliittisessa joukkotyössä olemme saaneet aikaan käänteen. On kehitetty uusia muotoja työläisten aktiivisuuden mobilisoimiseksi. Ammattiliittojen kulttuuritalojen suorittama työ ei ole vähäinen. Yhtäkaikki kulttuuriverkostomme kehitys jää jälkeen jokapäiväisen elämän vaatimuksista. Meidän on suuresti nopeutettava työtämme tällä alalla.

Ammattiliittojen työssä eri aloilla ilmenneet epäkohdat vaativat toiminnan jatkuvaa voimistamista ja bolshevistisen itsekritiikin kehittämistä.

Toisen viisivuotissuunnitelman laatiminen asettaa ammatillisille järjestöille suuria tehtäviä. On mobilisoitava joukot taisteluun toisen viisivuotissuunnitelman toteuttamiseksi, luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi. Uuden viisivuotissuunnitelman valmisteluun nähden Le-

ningradissa on määrätynlaista jälkeenjääneisyyttä. Se on likvidoitava mahdollisimman lyhyessä ajassa.

Leningradin ammatilliset järjestöt ovat piirtäneet useita maineikkaita sivuja proletariaatin vallankumousliikkeen historiaan. NKP(b):n keskuskomitean ja Leningradin ja aluekomitean johdolla ne tulevat kulkemaan uusia voittoja kohti ja toisen viisivuotissuunnitelman aikana luokattoman yhteiskunnan rakentamiseen.

Kokous yksimielisesti tunnusti ammattiliittojen alueneuvoston poliittisen linjan oikeaksi ja hyväksyi sen käytännöllisen toiminnan.

Työ-osaston toiminnasta teki selkoa tov. Rosenblum ja tov. Liskier selosti vakuutuskassojen työtä.

Toisesta viisivuotissuunnitelmasta Leningradin alueella selosti tov. Ivanov. Huomautti, että toisen viisivuotissuunnitelman ennakkomerkinnät Leningradin alueeseen nähden ovat vielä avoimia ja vaativat monissa tapauksissa sangen paljon käsittelyä ja harkintaa.

Ennenkaikkea on maksimaalisesti toteutettava puolueen ohje paikallisten polttoainevarojen käytöstä. Turvevarastoja on alueella 5 miljaardia tonnia. Nyt me valmistamme turvetta vuosittain 1-2 milj. tonnia. V. 1937 tullaan turvetta valmistamaan 15 milj. tonnia. Liuskakiveä on löydetty 1 miljaardi 171 milj. tonnia. Tehtävämme on kehittää tutkimustöitä ja päästä siihen, että v. 1937 valmistaisimme liuskakiveä käytettäväksi vähintään 6 milj. tonnia.

Leningradin alueella on nyt sähkövoimaa 544 tuh. kw. Vuoteen 1937 mennessä tämä voimamäärä tulee kasvamaan yli kolminkertaisesti ja kohoamaan 1,7 milj. kw:iin.

Tuotteiden valmistukseen nähden Leningradin teollisuus toisella viisivuotiskaudella kasvaa yli kolminkertaisesti. Konerakennusteollisuuden alalla tämä kasvu on 320 pros., työvälineteollisuuden alalla 540 pros., dieselirakennusteollisuuden alalla 600 pros. Kone- ja sähkörakennusteollisuuteen sijoitetaan 970 milj. ruplaa, siitä rekonstruointiin 750 milj. ja uusiin rakennustöihin 220 milj. Näiden suunnattomien tehtävien täyttämiseksi Leningrad tulee tarvitsemaan 1,6 milj. tonnia metallia, kun se v. 1932 tarvitsee 700 tuh. tonnia.

Toinen viisivuotissuunnitelma edellyttää oman metallurgisen tukikohdan luomista Leningradin alueelle. Tämä probleemi saa jo nyt konkreettisen ratkaisun. Kuollan niemimaalla lähellä Muurmannia on löydetty rikkaita ja arvokkaita malmikerroksia. Vienanmeren kanavan, jonka rakennustyöt päättyvät v. 1933, valmistuttua tullaan tätä malmia kuljettamaan Kolppinon metallitehtaalle, joka tulee antamaan vähintäin 500 tuh. tonnia korkealaatuista valurautaa vuodessa.

Kemiallisen teollisuuden tuotemäärä tulee kasvamaan 700 milj. ruplasta v. 1932 2½ miljaardiin ruplaan v. 1937, polttoaineiden hankinta 26:sta 197:ään miljoonaan, metalliteollisuuden 1,3:sta 4,3 miljaardiin, kutomoteollisuuden 500 miljoonasta 1,5 miljaardiin, ravintoteollisuuden 392 miljoonasta 1,7 miljaardiin jne.

Kylvöalan alueella edellytetään toisen viisivuotiskauden aikana kohoavan 3 milj. hehtaariin 2,2 milj. hehtaarin asemasta tänä vuonna. Kasvu ei ole suuri, mutta sitä suurempi kasvu on saavutettava satoisuuden kohottamisen alalla. Alueen maataloudella tulee olemaan kolme perussuuntaa: pellavanviljelys, karjanhoito ja keittiökasvi- ja vihannesviljelys.

Uusia rautateitä tullaan alueella rakentamaan 1200 kilometriä. Leningradin—Muurmannin, Zvankan—Tshudovan ja Leningradin—Moskovan radat sähköistetään. Alueen kaikkien piirien välille järjestetään ilmayhteys. Automobiililiikennettä ja automobiiliteiden rakentamista kehitetään laajasti.

Alueen toisen viisivuotissuunnitelman merkinnät on saatettava jokaisen leningradilaisen työläisen tiedoksi, alueen työläisten ja kaikkien työtätekevien on käsiteltävä ja kehitettävä jokaisen tehtaan ja jokaisen kollektiivi- ja neuvostotalouden kehittämisen suunnitelmaa. Ammattiliittojen täytyy viipymättä mobilisoida laajat työläisjoukot tähän suureen ja vastuunalai-

seen työhön. Toisen viisivuotissuunnitelman on oltava miljoonien suunnitelma. Vain silloin se ratkaisee sen historiallisen tehtävän, jonka XVII puoluekonferenssi sille asetti — luokkien likvidoinnin ja luokattoman sosialistisen yhteiskunnan luomisen.

Kokous hyväksyi päätöslauselmat alueen ammattiliittoneuvoston, työ-osaston, vakuutuskassojen ja alueen suunnittelukomitean selostusten johdosta.

Alueen ammattiliittoneuvoston täysi-istuntoon valittiin 205 henkilöä, joista 90 tuotannollisessa työssä olevia työläisiä, sekä 23 varajäsentä. Vakuutuskassakomiteaan valittiin 129 henkilöä.

Päättäjäispuheen piti tov. Aleksejev. Kokous lopetettiin laulamalla Internationale sekä eläköön-huudoilla NKP(b):lle ja sen johtajalle tov. Stalinille sekä Neuvostoliiton iskuprikaatille, Leningradin työläisille.

SAKSAN VAALITAISTELUT. Saksassa on viimeaikoina ollut useita huomattavia vaalitaisteluja. Maalisk. 13 p:nä toimitettiin presidentinvaali. Äänestykseen osallistui kaikkiaan 37660377 henkilöä 85 % äänioikeutetuista ja jakautuivat äänet seuraavasti: Thälman (kommunistien ehdokas) 4982079 ääntä, Hittler (kansallissosialistien ehdokas) 11338571 ääntä, Düsterberg (natsionalistien ehdokas) 2558256 ääntä ja Hindenburg (muiden porvaripuolueiden ehdokas) 18661736 ääntä. — Sosialidemokraatit äänestivät Hindenburgia "pienemmän pahan" nimessä.

Kun suurimman äänimäärän saanut Hindenburg ei ensimmäisessä äänestyksessä saavuttanut lain edellyttämää ehdotonta ääntenenemmistöä, suoritettiin huhtik. 10 p:nä toinen äänestys, jossa presidentin valinta lopullisesti määriteltiin yksinkertaisen ääntenemmistön perusteella. Tähän äänestykseen osallistui äänestäjiä 1155421 vähemmän kuin ensimmäiseen. Hindenburg sai 19359642 ääntä, Hittler 13417460 ja Thälman 3706388 ääntä. Sosialidemokraatit äänestivät tässäkin äänestyksessä Hindenburgia. Natsionalistit olivat luopuneet omasta ehdokkaastaan (Düsterbergista) ja antaneet kannattajilleen vapauden äänestää joko Hittleriä tai Hindenburgia. Tästä johtui kansallissosialistien ja Hindenburgin kannattajain äänimäärän kasvu ensimmäiseen äänestykseen verrattuna. Todellisuudessa porvarillisten puolueidenkin yhteinen äänimäärä toisessa äänestyksessä ensimmäiseen verrattuna laski. Tämä olikin luonnollista, sillä toinen äänestyshän oli itse asiassa vain muodollinen toimitus, ennakolta kun jo voitiin pitää varmana, että Hindenburg tulee siinäkin saamaan valintaansa varten tarvittavan yksinkertaisen ääntenenemmistön.

Presidentinvaalin johdosta suorittamassaan itsekritiikissä Saksan kommunistinen puolue totesi saavuttaneensa ensimmäisessä äänestyksessä huomattavia tuloksia. Mutta sen ohella todettiin puolueen toiminnassa joukko puutteellisuuksia, jotka aiheuttivat sen, ettei puolue kyennyt käyttämään hyväkseen läheskään kaikkia objektiivisia mahdollisuuksia. Se ei ole onnistunut riittävästi paljastamaan sosialidemokratian ja sen saarnaaman "pienemmän pahan" teorian vastavallankumouksellista osuutta, ei ole osannut tyydyttävästi kytkeä työläisten jokapäiväisiä tarpeita ja osaistaisteluja vallankumoukselliseen kriisistä ulospääsyyn, ei ole tarpeellisessa määrässä lujittanut toimintaansa työpaikoilla, ammattiliitoissa ja työttömäin keskuudessa, ei ole agitatiossa ja propagandassaan riittävän selvästi ja voimakkaasti esittänyt kysymystä imperialistisesta sodasta ja interventiosta Neuvostoliittoa vastaan jne.

Huhtikuun 24 p:nä suoritettiin Saksassa jälleen joukko huomattavia vaaleja: Preussin, Würtembergin, Baierin ja Anhaltin maapäivien ja Hampurin parlamentin vaalit. Näistä vaaleista olivat varsinkin Preussin maapäivien vaalit suuren huomion kohteena, Preussi kun on johtavin ja tärkein Saksan valtioista ja sen alueella kun asuu suurin osa Saksan nykyisestä väestöstä.

Preussin maapäivien vaaleissa jakaantuivat äänet eri puolueittain seuraavasti (äänimäärä laskettuna tuhansissa):

	Maapäiväin vaalit 1932	Edustajapaikkoja	Maapäiväin vaalit 1928	Edustajapaikkoja	Parlamenttivaalit 1930
Kommunistinen puolue	2820	56	2307	56	3141
Sosdem puolue	4675	93	5465	137	4989
Keskustapuolue	3374	68	2670	71	3158
Kansanpuolue	332	6	1602	40	1004
Talouspuolue	191	2	850	21	803
Valtak. puolue	331	2	839	21	681
Kansan oikeuden puolue	41	—	236	—	108
Hannoverilainen puolue	63	1	187	5	306
Kristillis sosialist. puolue	225	2	—	—	509
Natsionalistinen puolue	1525	31	3275	82	1969
Landfolk	142	—	277	—	579
Kansallissosialistit	8008	160	—	6	3983
Sosialistinen työväenpuolue	80	—	—	—	—

Valintakoefisientti on v. 1928 verrattuna kohonnut: silloin vaadittiin yhden edustajapaikan saamiseen 40 tuh., mutta nyt 50 tuh. ääntä.

Hampurin parlamentin vaaleissa äänet jakaantuivat seuraavasti: kommunistit 119000 (v. 1931 169000 ja koko Saksan parlamenttivaaleissa v.1930 135000), sosialidemokraatit 226000 (214000, 241000), kansallissosialistit 233000 (202000,145000), valtak. puolue 84000 (67000, 64000), natsionalistit 32000 (43000, 31000), kansanpuolue 24000 (37000, 69000), talouspuolue 5000 (11000, 17000), kristillissosialistit 8000 (11000, 12000), sosialistinen työväenpuolue 2000 (0).

Baierin maapäiväin vaaleissa kommunistit saivat 259 tuh. ääntä (maapäiväin vaaleissa 1928 126 tuh., parlamenttivaaleissa 1930 224000), sosialidemokraatit 604000 (803000, 788000), kansallissosialistit 1271000 (203000, 677000), Baierin kansanpuolue 1272000 (1045000, 711000), Baierin talonpoikaisliitto 253000 (109000), kansanpuolue 26000 (215000, 74000), kristillissosialistit 42000 (44000), sosialistinen työväenpuolue 13000 (0).

Württembergissa saivat kommunistit ääniä 116000 (v. 1928 82000), sosialidemokraatit 206000 (267000), keskustapuolue 254000 (219000), valtak. puolue 59000 (113000), kansallissosialistit 328188 (20000), natsionalistit 53000 (64000), suurtalonpoikainliitto 133645 (20000).

Kaikkien näiden vaalien tuloksia tarkasteltaessa havaitaan toiselta puolen vanhojen porvaripuolueiden ja varsinkin sosialidemokratian äänimäärän huomattavasti alentuneen ja toiselta puolen kansallissosialistien (fasistien) äänimäärän voimakkaasti kasvaneen. Preussin vaaleissa kommunistisen puolueen äänimäärä tuntuvasti lisääntyi v. 1928 maapäiväin vaaleihin verrattuna, mutta aleni yli 300 tuh. äänen siitä, mitä se oli parlamenttivaaleissa v. 1930 Preussin alueella.

Saksan kommunistisen puolueen pääänenkannattaja huomauttaa, että puolueen kärsimän menetyksen Preussin vaaleissa osaksi selittää se, että työläiset yleensä osallistuivat vaaleihin laimeammin kuin porvarilliset ainekset. Muina syinä lehti esittää puolueen laiminlyönnit ja puutteet työläisten taloudellisten taistelujen ja joukkoliikkeiden johtamisessa, puutteellisuudet työpaikkatoiminnassa ja ammattiliittotyössä sekä sen, ettei puolueen keskuskomitean päätöksiä ole riittävän tarmokkaasti ja huolellisesti pantu toimeen. Tähän täytyy lisätä, huomauttaa lehti, kommunistisen puolueen vaaliagitation ennen kuulumaton rajoittaminen hallitusvallan ja viranomaisten taholta: lehtisten, plakaattien ja sanomalehtien takavarikot ja lakkautukset, kommunististen mielenosoitusten ja kokousten kiellot. Vaalien tulokset opettavat, sanoo lehti, että puolueen on voimistettava ideologista joukkotaistelua ja taistelupolitiikkaa kansallissosialisteja vastaan ja samanaikaisesti terävöitettävä taistelua sosialidemokratiaa ja Zeidevitzin "sosialistista puoluetta",

joka on sosialidemokratian haara-osasto, vastaan. Kaikessa puoluetyössä on kiinnitettävä enemmän huomiota työläisnuorisoon, joka osaksi joutuu hitleriläisen fasismin pauloihin.

Puolueemme (NKP (b):n) johtava lehti Preussin vaalien johdosta kirjoittaessaan merkitsee, että kansallissosialistien äänimäärän erittäin suuri kasvu osoittaa porvariston osanneen pettää huomattavaa osaa poliittisesti kokemattomia ja kriisin vuoksi epätoivoon joutuneita pikkuporvarillisia joukkoja ja vieläpä osaa proletariaatistakin. Tätä petosta porvaristo käyttää hyväkseen lujittaakseen asemiaan vallankumouksellista liikettä vastaan. Se seikka, että kommunistinen puolue ei kyennyt täydellisesti valtaamaan niitä satojatuhansia työläisiä, jotka siirtyvät pois sosialidemokratian vaikutuspiiristä, osoittaa, että puolue ei ole vielä läheskään riittävästi tehnyt työtä sosialidemokratian petturuuden selittämiseksi joukoille, ettei se ole kyllin selvästi ja täsmällisesti asettanut itseään sosialidemokratiaa vastaan. Sentähden huomattavat joukot, jotka ovat pettyneet sosialidemokratiaan nähden, ovat joutuneet alttiiksi kansallissosialistien demagogialle. Kuitenkaan Preussin vaalit eivät pidätä päiväksikään kriisin kehitystä Saksassa. Kriisi kärjistyy jatkuvasti. Porvaristo jatkaa ja kiihdyttää hyökkäystään työtätekevien joukkojen elintasoa vastaan. Ei voida ajatella, että työtätekevät joukot loppumattomiin sietävät taloudellisen ja poliittisen asemansa jatkuvaa huonontamista. Kansallissosialistit eivät voi antaa työtätekeville joukoille mitään, paitsi voimistaa terroria ja riistäntää. Sosialidemokratia on käytännössä osoittanut itsensä porvariston yhteiskunnalliseksi perustueksi eikä voi enää pidättää entisiä joukkojaan riveissään. Kommunistinen puolue on ainoa voima, joka kykenee mobilisoimaan ja järjestämään joukot taisteluun vallankumouksellisen pulasta ulospääsyn puolesta. Jo Kominternin TPK:n XI täysi-istunto lausui, ettei voida laskea vallankumouksellisen nousun keskeytymättä kehittyvän ylöspäin, että siinä mutkikkaassa sisäisessä ja ulkonaisessa asemassa, jossa Saksa on, voi tulla tilanteita, jolloin kommunistisen liikkeen nopea kehitys tilapäisesti pysähtyy. Mutta toiselta puolen ei ole minkäänlaista syytä olettaa, että Saksan proletariaatin vallankumouksellisten voimien kasvun nykyinen pysähdys olisi pitkäaikainen. Koko tilanne viittaa siihen, että joukkojen uusi käänne kommunistisen puolueen suuntaan voi tulla hyvinkin nopeasti. Kommunistien on käytettävä kaikki voimansa jouduttaakseen tätä käännettä.

Saksan kommunistinen puolue, kirjoittaa mainitsemamme lehti, on viime aikoina kulkenut menestyksestä menestykseen. Tämä voi synnyttää vaikutelman, että kaikki perusvaikeudet työväenluokan enemmistön valtaamisessa on jo voitettu. Tästä voi myös aiheutua virheellisiä ja vääriä katsantokantoja, että samalla tiellä puolue voi kulkea eteenpäin aina työväenluokan enemmistön valtaamiseen ja proletaarisen vallankumouksen voittoon asti. Viimeiset tapaukset ovat osoittaneet, että työväenluokan enemmistön valtaamisen puolesta käytävän taistelun tie ei ole yhtämittaisten voittojen suora ja mutkaton tie. Saksan kommunistinen puolue tulee käyttämään hyväkseen Preussin vaalien kaikkia opetuksia saavuttaakseen joukkojen ratkaisevan kääntymisen kommunistisen puolueen puolelle, ratkaisevia voittoja työväenluokan enemmistön valtaamisessa ja jouduttaakseen joukkojen mobilisatiota taisteluun porvariston diktatuuria vastaan, proletariaatin diktatuurin puolesta.

NORJAN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN puoluekokouksessa Oslossa maaliskuun 24 p:nä selosti poliittinen sihteeri Henry W. Kristiansen poliittista tilannetta ja puolueen tehtäviä. Kuuden tunnin selostuksessaan hän analysoi kapitalistisen kriisin kehitystä Norjassa. Norja ottaa osaa kaukaisen idän sotaan lähettämällä sinne teollisuustuotteita ja kauppalaivastonsa kuljetuksella. Norjan työväen kunnia-asia on estää sotatarpeiden vienti Japanille. Puhuja selitti, että on virheellistä puhua Norjasta Englannin vasallimaana; sellainen käsitys heikentää taistelua omaa kapitalismia vastaan. Norjan porva-

risto pyrkii kyllä orientoinnillaan Englantiin helpottamaan kriisiään. Puolueen on voimistettava taisteluaan imperialistista sotaa vastaan ja lujitettava asemiaan työpaikoilla sekä rakennettava punaista ammatillista oppositiota. Hellittämättä on taisteltava työväenpuolueen reformistisia johtajia vastaan.

Kapitalistinen kriisi on kehittynyt Norjassa v 1930 puolivälistä. Siitä pitäen on teollisuustuotanto vähentynyt 33 %. Työttömiä on noin 70,000 (asukkaita 3 milj.). Joutenoleva laivatonnisto on 1,4 milj. tonnia. Kriisi kiristyy, samoin kapitalistien hyökkäys työväenluokkaa vastaan. Työväen keskuudessa on nopeaa radikalisoitumista reformististen ammattipomojen "vasemmistolaisista" manöövereista huolimatta.

Kominternin avulla puolue on saanut aikaan käänteen oikeaan bolshevistiseen joukkopolitiikkaan päin. Heikkoutena on yhä taloudellisten taistelujen puutteellinen valmistaminen ja reformistien manööverauskyvyn aliarvioiminen. Voittamalla nämä ym entisyyden perut sekä oikein tekemällä työpaikkatyötä on puolueen taisteltava työväenluokan enemmistön politiikkansa puolelle voittamiseksi.

Tov. Langseth alusti kysymyksen työstä talonpoikain ja kalastajain keskuudessa. On luotava vahva tukikohta maa- ja metsätyöväen joukossa, saatava aikaan toimikomiteoita sekä käytännössä rakennettava työväen ja talonpoikain sekä kalastajain liittoa.

Toveri Arvid Hansen piti perusteellisen opastusesitelmän työpaikkatyöstä sodanvastaisen taistelun ja muiden joukkoliikkeiden kehittämisen edellytyksenä. Käsitteli myös sisäistä tilaa puolueessa ja puoluelehtien kuntoa.

Toveri Otto Lie, orgsihteeri, puhui ammatillisesta työstä ja ammatillisen opposition rakentamisesta. Analysoi käytyjä taisteluita: viime vuoden suursulku ja useita metsä- ja maatyöväen taisteluita. Näiden yhteydessä on tehty virheitä, ei ole osattu oikein sovelluttaa yhteisrintaman taktiikkaa. Pohjois-Norjan teräviä taisteluita selosti toveri Bodin Vardösta. Keskustelussa esiintyi 42 toveria, valaisten puolueen työtä eri piireissä. Vielä oli esillä nuorisokysymys, jonka alusti Reidar Torgeisson.

NKP (b):lle lähetettiin tervehdys, jonka lopussa sanotaan: Eivät milloinkaan ole toiveemme teidän sosialistisen maanne puolesta olleet niin palavat kuin nyt. Teidän asianne on meidän asiamme, teidän tienne on meidän tiemme, teidän vihollisenne on meidänkin vihollisemme. Eläköön bolshevikkien puolue! Eläköön Komintern!

Keskuskomiteaan valittiin 37 jäsentä, joista 16 piireistä. Lopuksi piti puolueen veteraani, Egede-Nissen, leimuavan puheen.

HAJAANNUS JAPANIN S-D PUOLUEESSA. Huhtik. 15 p:nä kokoontuneessa Japanin sosdem puolueen keskuskomitean täysi-istunnossa tapahtui hajaannus. Puolueen pääsihteeri Akamatsun, joka on vaatinut puolueen hajoittamista ja sen muuttamista kansallissosialistiseksi puolueeksi, ryhmä uudelleen korosti välttämättömyyttä "taistella parlamentarismia vastaan"; tämän vuoksi ryhmän mielestä on välttämätöntä "tehdä sosdem puolueesta nykyisessä muodossaan loppu ja muodostaa sen tilalle uusi puolue joukkoperustalla". Täysi-istunnon enemmistö ei asettunut Akamatsun ryhmän kannalle, minkä vuoksi mainittu ryhmä jätti kokoushuoneen ja virallisesti erosi puolueesta.

Akamatsun uuteen fasistiseen puolueeseen on laskettu liittyvän n. 40000 henkilöä. Vanhan sosdem puolueen kannattajaksi jää erilaisia ryhmiä ja ammattiliittoja, joissa lasketaan olevan yhteensä n. 200000 jäsentä.

Sosdem puolueen hajaannus on heijastimena vallitsevan järjestelmän lisääntyvästä epävakaisuudesta ja osoittimena siitä, että maassa alkaneen vallankumouksellisen nousun oloissa joukkojen entiset pettämiskeinot sosialidemokratian avulla eivät ole enää riittävän tehokkaita. Hallitsevien luokkien ja sosdem johtajain laskelmat, että he voivat valtaussodalla ehkäistä joukkojen radikalisoitumisen, eivät ole osoittautuneet oikeiksi. Sota Kiinaa vastaan on päinvastoin voimistuttanut ja

terävöittänyt Japanin proletariaatin ja talonpoikaiston luokkataistelua. Sodan aikana lakkojen ja talonpoikaisselkkausten lukumäärä ei ole ainoastaan ollut vähentymättä, vaan vieläpä lisääntynytkin ja kasvaa jatkuvasti. Taloudelliset taistelut johtavat tavallisesti kiivaisiin kahakoihin poliisin kanssa. Joukkojen liikehtimiset käyvät yhä selvemmin hallitusvastaisiksi. Maassa kasvaa sodanvastainen liike, johon osallistuu ei vain työläisiä, vaan myöskin talonpoikia, sotilaita ja ylioppilaita. Avoimeen taisteluun imperialismia vastaan ottavat osaa monet tuhannet, ja heidän taistelunsa heijastaa satojentuhansien ja miljoonien toiveita ja pyrkimyksiä.

Sosdem puolueen hajaannus ei merkitse sitä, että vanhan sosdem puolueen ja Akamatsun uuden puolueen välillä olisi vakavia erimielisyyksiä peruskysymyksiin — sotaa ja monarkiaa koskeviin kysymyksiin nähden. Molemmat puolueet täydellisesti kannattavat porvaristoon ja suurtilallisiin nojautuvaa monarkiaa, imperialistista sotaa Kiinaa vastaan ja Neuvostoliitto-vastaisen intervention valmistelua. Vanhan sosden puolueen tunnuksina ovat: "Etujen ja oikeuksien sosialistinen kontrolli Mandshuriassa" ja: "Etujen ja oikeuksien puolustaminen pohjoisilla (so Neuvostoliitolle kuuluvilla) kalastusalueilla". Ensimmäisellä tunnuksella tahdotaan selittää Japanin Kiinassa käymä imperialistinen sota "sosialistiseksi", sodaksi "sosialismin asian" puolesta. Toinen tunnus on selvä Neuvostoliitto-vastaisen sodan tunnus.

Mutta sosdem puolueen alimmissa kerroksissa, työläisten keskuudessa, on vallalla voimakas käymistila. Työläisjoukot siirtyvät pois sosialidemokratian vaikutuksen alaisuudesta. Päivä päivältä voimistuva joukkojen vallankumouksellistuminen toiselta puolen ja taantumuksen ja terrorin kasvu maassa toiselta puolen myötävaikuttavat siihen, että joukoille paljastuu japanilaisen sosialidemokratian todellinen olemus, että ne havaitsevat sen japanilaisen imperialismin uskolliseksi palvelijaksi.

Nämä syyt saivat hajaannuksen aikaan. Hajaannuksen jälkeen vanha sosdem puolue ja sitä kannattavat ryhmät saavat entistä vapaammat kädet taistella vallankumouksellista liikettä vastaan työväenluokan keskuudessa. Ja puolueesta eronnut Akamatsun ryhmä, joka on täydellisesti kannattanut sotilaspiirejä ja tunnusta: "Kaikki kommunistit on ammuttava", voi nyt avoimesti solmita liiton sotilaspiirien kanssa ja ryhtyä muodostamaan uutta pogroomijärjstöä työväenluokkaa vastaan, käyttäen tässä hyväkseen vaikutuksensa alaisena olevia, etupäässä varakkaampia pikkuporvariston kerroksia.

Mutta yhä tiiviimmin joukkoihin yhdistyvä ja niitä taisteluun nostattava Japanin kommunistipuolue epäilemättä murtaa kummankin näiden poliisimonarkiaa lakeijoivain puolueiden uudet manööverit.

LAKKOTAISTELUT CUBASSA. Talouskriisin puristuksessa elävä Cuban työväestö on käynyt kaksikin huomattavaa voitokasta lakkotaistelua: Ensiksikin katuvaunutyöläisten lakko Orienten maakunnassa sijaitsevassa Santiagon kaupungissa päättyi työläisten voittoon kolme kuukautta kestäneen taistelun jälkeen. Lakko oli kohdistettu amerikkalaisten omistamaa katuvaunuyhtiötä vastaan. Lakkolaiset vaativat palkankorotusta, uuden union tunnustamista ja eroitettujen työläisten takaisin ottamista. Lakkolaiset kieltääntyivät kaupungin pormestarin sovitteluyrityksestä. Lakon voittaminen on lisännyt Santiagon työläisten luottamusta vallankumouksellisten unioitten johtoon, jotka Havanan lakkoa hyväkseen käyttäen kutsuivat Santiagon järjestymättömiä katuvaunutyöläisiä lakkotaisteluun samaa amerikkalaisten omistamaa yhtiötä vastaan.

Lakon vaikutuksesta ja Havanan tupakkatehtaiden työläisten taisteluiden vuoksi tupakkatehtailijat uhkasivat muuttaa tehtaansa Tampaan ja Key Westiin Floridaan. Tämä johtui siitä, että 15,000 tupakkatehtaan työläistä lakkoutui tammikuun puolivälissä uutta 20 pros. palkanalennusta vastaan. Lakko oli alkuvoimainen. "La Belind"-tehtaassa työskentelevät

työläiset jättivät yht'äkkiä tehtaan, kun alennuksesta ilmoitettiin, kulkien tehtaasta toiseen ja kehoittivat työläisiä yhtymään lakkoon. Reformististen uniojohtajien täytyi mennä joukon mukana, niiden painostuksen takia, mutta he noudattivat vanhaa sovintotaktiikkansa Näistä johtajista tuli todellinen vaara lakolle. He kieltääntyivät valitsemasta laajaa lakkokomiteaa ja alkoivat hieroa sovintoa hallituksen edustajain kanssa. Trade Union unity league ja Latin-American trade union confederation lähettivät vetoomuksen lakkolaisille. Reformistiset johtajat eivät tohtineet sensuroida vetoomusta, joka painettiin lakkobulletiinissa, jossa sanottiin: "Älkää luottako reformistisiin johtajiinne. Ottakaa lakon johto omiin käsiinne". Tämä nostatti Trade union unity leaguen arvovaltaa joukkojen keskuudessa. Lakon lopputuloksen tietenkin määräävät vallankumouksellisen opposition voimat reformistien johdettavina olevien union jäsenten keskuudessa.

Myöskin sokerityöläisten keskuudessa puhkesi lakko. Mutta sitä ei oltu valmistettu. Siihen liittyi vain 95 työläistä, kohdistuen taistelu 20 pros. palkanalennusta vastaan. Kaartin joukot tuotiin paikalle ja työläiset palasivat takaisin työhön.

OIKAISU

Lehtemme 7:nnessä numerossa artikkelissa "A. B. Mäkelän muistoksi" sivulla 337 on Büchnerin nimi muuttunut Bychneiksi.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

„KIRJA" № 166 Jätetty kirjapainoon 29/IV Kirj. painettavaksi 13/V

Леноблит № 43479. 3 п. л. 41210 зн. на п/л пл. шр. кег. 10. Ф. 6. 82x110
Заказ 1050. Тираж. 2380 экз.

Типография „Кирьяпая", Харьковская 9.

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJAN

LENINGRADIN OSASTON

KUSTANNUKSELLA ILMESTYVÄT VUOTENA 1932 ALLAMAINITUT

SANOMA- JA AIKAKAUSLEHDET

	Ilmestyy	Tilaushinta				Irto-numerot
		1 kk.	3 kk.	6 kk.	12 kk.	
LEHDET						
1. Vapaus	5 kert. 6:ssa päiv.	1:—	3:—	6:—	12:—	—:5
2. Nuori Kaarti	2 kert. 6:ssa päiv.	—:50	1:50	3:—	6:—	—:5
AIKAKAUSJULKAISUT						
3. Neuvostonainen	2 kert. kuuk.	—:20	—:60	1:20	2:40	—:10
4. Valistustyö	"	—:80	2:40	4:80	9:60	—:40
5. Kommunisti	"	1:—	3:—	6:—	12:—	—:50
6. Kollektivisti	"	—:30	—:90	1:80	3:60	—:15
7. Puna-Vartio	"	—:30	—:90	1:80	3:60	—:15
8. Rintama	"	—:20	—:60	1:20	2:40	—:10
9. Tietoa ja tekniikkaa	"	—:30	—:90	1:80	3:60	—:15
10. Moukari	"	—:50	1:50	3:00	6:—	—:25
11. Kipinä	3 kert. kuuk.	—:25	—:75	1:50	3:—	—:10
12. Kirja	1 kert. kuuk.	—:10	—:30	—:90	1:80	—:10

Jokaisen edellämainitun lehden tilaukset on jätettävä postiin tai Kirjan konttooriin jokaisen kuukauden 23 päivään mennessä.

Kirjan levitysosasto.

Hinta 50 kop.

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАДСКОЕ ОТДЕЛЕНИЕ 1932